

Giới thiệu Người Yêu Biển Hình

Sao lại có nhiều người tên “Đỗ Vũ Thần” như vậy ?

Em trai mới nhất về, tổng giám đốc, ngay cả người đàn ông trước mắt này cũng tên là

“Đỗ Vũ Thần”, ồ! Hắn chính là tổng giám đốc?!

Từ ngày hôm đó, sau khi hắn vô duyên vô cớ dẫn cô đi ăn cơm trưa,

Những ngày tháng tiếp theo của cô đều không thể thiếu hắn,

Chỉ là cô không hiểu tại sao hắn nhận định không phải mình thì không cưới?

Không ngờ rằng đáp án đằng sau đúng thật là vợ vẫn đến không tin nổi,

Hắn chính là “em trai Đỗ” mà cô đem về nhà?! Tiêu đời rồi!

Ba ngày kia khi ở chung với hắn, mọi thứ của cô không phải là đã... Haizz!

Nhưng cô không dám xác định trái tim của hắn có thuộc về cô hay chưa...

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biển Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đỗ Vũ Thần nhìn máy xem chỉ tiêu màu đỏ trên cửa, chỉ tiêu này cho hắn biết mật độ khói trong phòng hiện tại là 80%, haizz, không phải là cao lắm, chỉ là có thể gây chết người mà thôi.

Hắn thở dài một tiếng, vượt lấy cái mũi từ nhỏ đã bị chính mình niết đến cao thẳng khiến người kiều ngạo, điểm này, hắn không biết là nên cảm tạ hay nên hận cha hắn, bởi vì không có ông ta khi không lại khiến cả căn nhà có cái gọi là “Chướng khí mù mịt”, hắn cũng sẽ không có cái mũi cao thẳng đẹp đẽ như thế.

Cho nên không thể có câu oán hận, hắn tập thói quen hành văn liền mạch lưu loát, mở cửa nhà ra, rồi đóng nó lại, nhanh chóng đi theo hướng từ âm tường, đeo “Mặt nạ chống khói”, cuối cùng mở cửa phòng có chứa “Máy lọc không khí” tiêu trừ hết khói độc, sau đó hắn thở hắt hắt một lát rồi đi một mạch tới phòng thí nghiệm của tên “Đầu sỏ gây chuyện” hời tộ.

Vừa bước vào phòng nghiên cứu, “Phanh” một tiếng, Đỗ Vũ Thần dùng sức đóng cửa phòng lại, cha hắn thường hay quên đóng cửa, mới có thể biến cả căn nhà của mình trở nên tệ hại như vậy.

“Ông già!” Hắn hét to một tiếng, thấy cha mình vẫn đang say mê thí nghiệm như cũ không phản ứng gì, vì thế thông thả tiến đến mà không hề báo trước – thật ra, nói trước cũng vô dụng, không phải sao? Dù sao vừa rồi tiếng đóng cửa cha cũng chưa nghe được, như vậy hắn báo trước thì có ích gì, cho nên hắn bỏ mặt nạ xuống, nhắm ngay lỗ tai cha hắn --

“Ông già!” Hắn hét lớn một tiếng cho thấy rằng chính mình đã đến.

Một tiếng rống to hét sức kinh hoàng làm cho Đỗ Minh vốn đang chăm chú làm thí nghiệm bị giật mình, vốn là chiếc cốc nóng hổi đang trên tay ông nhưng lại bị giật mình làm đánh rơi xuống mặt bàn, một thứ chất lỏng màu hồng bị đánh bật lên không trung, phần lớn chất lỏng lại hắt lên, lại nhằm đúng ngay vào cái miệng đang mở rộng kêu to chưa kịp khép lại của Đỗ Vũ Thần mà rơi xuống, mà những chất lỏng khác lại hợp thành tạo nên hỗn hợp màu hồng, lam, lục năm ngón ngang trên mặt bàn.

Đỗ Vũ Thần còn chưa kịp hỏi tội cha hắn, chỉ cảm thấy vị ngọt lan dần trong khoang miệng, không rõ đó là thứ gì, thì đã ngất đi rồi.

“Ông trời ơi!” Đỗ Minh quát to một tiếng, trừng mắt nhìn chiếc cốc nóng kia bị đổ, lại thêm một đồng bầy nhầy trên mặt bàn, ông khóc không ra nước mắt. Trời ạ, thành quả cố gắng cực khổ mấy tháng nay coi như xong, ông tức giận quay đầu lại mắng: “Thằng trời đánh này, sao ngươi không cười cho chết lun đi... Di?” Hắn đột nhiên ngừng lại, chỉ thấy con trai ông nằm ngay ngắn trên sàn nhà.

“Này, thằng nhóc này, đứng lên đi, đừng đóng kịch nữa.” Đỗ Minh không khách khí giơ chân đá Đỗ Vũ Thần đang nằm trên sàn, ồn ào lay hắn tỉnh.

Đá một cái, lại đá cái thứ hai, thêm cú đá thứ ba nữa này, di? Không phản ứng, ông nhớ cá tính của hắn vốn không chịu “Bị người khi dễ” như vậy! Thế nào lúc này lại...

Đỗ Minh nhìn mảy ngồi xuống, “Tiểu tử, ngươi làm sao vậy?” Hắn hỏi nhỏ.

Thấy Đỗ Vũ Thần không phản ứng lại, Đỗ Minh bắt đầu lo lắng, bởi vì trước kia cũng từng phát sinh việc này, khi đó, kết quả là làm cho tiểu tử này hôn mê ba ngày, hại hắn thiếu chút không bị dọa chết chính là bị lão bà đại nhân mắng chết, mà hôm nay...

“Tiểu tử, ngươi đừng dọa ông già này nữa! Ngươi không biết trái tim ta không tốt, không chịu nổi dọa sao? Tiểu tử, đừng náo loạn nữa, mau đứng lên, đã hai mươi tám tuổi rồi, đừng giống đứa nhỏ nằm lười ở trên sàn. Tiểu tử, ngươi đứng lên được không? Cha đáp ứng ngươi nửa tháng không làm thí nghiệm được không?”

Thấy Đỗ Vũ Thần vẫn không phản ứng, hắn tiếp tục nói: “Như vậy một tháng? Tiểu tử, đây chính là giới hạn cuối cùng của ta, ngươi nghe thấy không? Tiểu tử, ngươi trả lời ta ngay? Tiểu tử, lão ba muốn ngươi đứng lên có nghe hay không? Nếu ngươi không đứng dậy, ta cam đoan mỗi ngày đều khiến cái nhà này mù mịt chướng khí, cho ngươi không chịu nổi lun!” Đỗ Minh tăng cường thêm lời uy hiếp.

Nhưng Đỗ Vũ Thần vẫn như cũ không có phản ứng gì.

Thấy con mình một chút cũng không động dậy, Đỗ Minh lo lắng xem xét khắp người con, cuối cùng, hắn thấy bên miệng Đỗ Vũ Thần có điểm khác thường – có một giọt chất lỏng màu hồng!

Trong nháy mắt, Đỗ Minh mặt cắt không còn một giọt máu, “Không thể nào?! Tiểu tử, ngươi đừng dọa cha ngươi nha!” Cả khuôn mặt trắng bệch nghiêm trọng, ông lay tỉnh Đỗ Vũ Thần, miệng không ngừng kêu than.

Làm ơn, sự tình đừng phát triển theo hướng hắn nghĩ đi, bởi vì nếu việc này phát sinh lần nữa, hắn sẽ bị lão bà đại nhân “Hưu phu”! Nha, làm ơn, không cần nha! Đỗ Minh ca thán không dứt trong lòng.

* * *

“Nga --” Nhẹ xoa cái eo, Đỗ Vũ Thần than nhẹ một tiếng rồi ngồi dậy, hắn chỉ cảm thấy đầu đau vô cùng, hai mắt mơ mơ màng màng, “Nhớ ngày hôm qua không uống rượu nha! Thế nào giống như có cảm giác như say rượu?” Hắn chỉ là nói miệng, hai tay xoa lấy huyết thái dương, sau đó đầu choang choáng chân lảo lảo xuống giường hướng phòng tắm đi đến.

Vì sao hắn cứ có cảm giác là lạ? Giống như có chỗ nào không thích hợp, nhưng lại nói không nên lời là do đâu, chỉ là hắn cảm thấy -- không thích hợp.

Tiến vào phòng tắm, Đỗ Vũ Thần cảm thấy càng kỳ quái, vì sao toàn bộ phòng tắm giống như đều lớn hơn trước? Bồn cầu biến bự, bồn rửa tay cũng to ra, liền ngay cả gương treo tường cũng cao và lớn hơn? Ngẩng đầu nhìn cánh cửa, hắn nhăn mi, chẳng lẽ hắn đã lạc vào “Vương quốc Người Không Lở”?

Lắc đầu, Đỗ Vũ Thần tự giễu nói với chính mình, “Say thành như vậy, còn nói không uống rượu!”

Có lẽ nên đi tắm để khiến mình thanh tỉnh hơn, đến gần bồn rửa tay, hắn trừng mắt nhìn cái bồn cao kia, “Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Hắn nhíu mi càng chặt, ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương, sau đó hắn -- ngây dại!

Sau một lúc lâu, Đỗ Vũ Thần bắt đầu chớp mắt nhìn người trong gương, lại là vậy tay lại là lắc đầu, mà người trong gương cũng rất tự nhiên mà đáp lại hắn vậy tay, lắc đầu, nhưng vừa thấy kết quả, sắc mặt của hắn lại càng thêm trắng bệch, không bao lâu, hắn gào lên giận giữ --

“Đây là đã xảy ra chuyện gì?!”

* * *

Ở trong phòng khách, cha con Đỗ thị không chút ngần ngại, mỗi người tự chiếm lấy một ghế sofa.

“Cha nói xem, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Đỗ Vũ Thần hung hăng trừng mắt nhìn nam nhân đang rụt rè sợ hãi trước mặt, mà nam nhân này không phải ai khác, là người cha đã sinh ra và nuôi dưỡng hắn -- Đỗ Minh.

Ở Đài Loan, “Xí nghiệp Thánh Đường” của Đỗ thị không ai không biết, không ai không hiểu, xí nghiệp của gia tộc hắn đứng thứ hai không ai dám nói mình là thứ nhất, đời ông nội của ông nội của Đỗ Vũ Thần lập nghiệp, đến đời ông nội hắn thì phát dương quang đại, lịch sử phát triển của Đỗ gia ở Đài Loan khiến ai cũng đều nể mặt họ vì đóng vai trò hết sức quan trọng.

Chỉ tiếc không ai giàu quá ba đời, sau khi xí nghiệp Thánh Đường truyền đến tay chủ nhân đời thứ ba Đỗ Minh, kinh tế còn đình trệ hơn nữa vì Đỗ Minh không những không quan tâm đến việc kinh doanh buôn bán của xí nghiệp, thậm chí nhiều lần còn thiếu chút nữa tuyên cáo phá sản đóng cửa, mà sở dĩ có thể may mắn thoát nạn, tất cả đều dựa vào một người -- Đỗ Vũ Thần.

Có lẽ mọi việc trên thế gian này đều có sự an bài, nên ông trời vì khiến cho Đỗ Minh ngu dốt trong kinh doanh, mới làm cho hắn sinh ra Đỗ Vũ Thần này có đầu óc buôn bán.

Đỗ Vũ Thần mười tám tuổi liền tiếp quản xí nghiệp Thánh Đường, trở thành linh hồn không thể thiếu của Xí nghiệp Thánh Đường, đến nay đã được mười năm, hắn không chỉ giải quyết nguy cơ của Xí nghiệp Thánh Đường, còn đem Xí nghiệp Thánh Đường trở lại với thời kinh thịnh vượng, Đỗ Vũ Thần quả thực đã xác lập kì tích với kết quả đại thành công.

Nhưng mà, đối với Đỗ Vũ Thần mà nói, trọng trách quản lí Thánh Đường lại không gian khổ bằng việc quản lí người cha già của hắn -- Đỗ Minh, quả thực là cực kì khó khăn!

“Con đang nói chuyện với cha đó!” Đỗ Vũ Thần thấy hắn chỉ cúi đầu, càng thêm tức giận gào thét lớn.

“Ngươi đừng lớn tiếng như vậy thôi! Ta là cha ngươi nha!” Đỗ Minh bị con mình rống giận đến kinh hoàng mà nhảy dựng, hắn có chút ủy khuất nói.

“Cha ta? Khó cho ông còn nhớ rõ là cha ta! Mỗi lần ngươi làm ra việc phiền toái đều là ta ở phía sau thay ngươi chùi đất, thu thập tàn cuộc! Vì sao khi bình thường gây chuyện thì phi, ông không nói ông là cha ta? Lại nói ngay tại thời điểm này?” Đỗ Vũ Thần cười nhạt hỏi hắn.

Đỗ Minh nghe hắn lên án mình mà co rúm người, không còn lời phản bác lại, đơn giản là hắn biết con mình đã nói đúng sự thật.

“Hiện tại cha rút cuộc muốn giải quyết việc này thế nào?” Thấy cha ở trước mặt mình co rúm lại, Đỗ Vũ Thần không đành lòng tiếp tục áp bách, đành phải dịu giọng, hít một hơi thật sâu rồi hỏi.

“Ta... Ta không biết.” Đỗ Minh cúi đầu nói nhỏ.

“Không biết?!” Đỗ Vũ Thần rống lên, nhìn thấy phụ thân bị tiếng rống của mình sợ tới mức muốn tìm muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hắn đành phải lại lần nữa áp chế tức giận, giảm nhỏ âm lượng, kiềm chế cảm xúc kích động, sau đó bình tĩnh hỏi: “Cha nói không biết rút cuộc là có ý tứ gì?”

“Ngươi... hình như là không cần thận uống nhầm nghiên cứu gì đó của ta, ‘Chất lỏng màu hồng phấn’ này hôm nay mới nghiên cứu thành, chế được ‘Trường sinh bất lão đan’ thế hệ đầu tiên...”

“Đợi chút, khi nào con lại uống phải nghiên cứu gì đó của cha?” Đỗ Vũ Thần nhíu mày hỏi.

“Ta... Ta nghĩ là buổi chiều lúc ngươi vào phòng nghiên cứu của ta. Khi đó ta bị ngươi dọa nhảy dựng không cần thận đem thứ gì đó trên tay rớt xuống mặt bàn, mà chất lỏng trên mặt bàn va phải thứ khác hất ngược trở lại, vừa khéo lại rơi vào miệng ngươi...”

Đỗ Vũ Thần nhíu mày hồi tưởng, hắn không nhớ rõ có chuyện này, nhưng đợi chút... Hắn lúc ấy giống như có nếm phải một loại ngọt ngào gì đó, “Cha nói có phải là thứ có hương vị ngọt ngào kia?” Hắn chen vào hỏi.

“Ta không biết.....” Đỗ Minh dừng một chút, sau đó thực thận trọng gật đầu nói: “Ta nghĩ chắc là vậy rồi! Bởi vì ta dùng không ít trái ‘đường’ ngọt ngào...”

Đỗ Vũ Thần nghe xong thiếu chút nữa là hôn không khí, hắn tròn trĩnh mắt nhìn cha mình, “Ngừng, con mặc kệ cha dùng cái gì, chỉ cần cha mau nghĩ biện pháp làm cho con khôi phục lại là được.”

“Khôi phục?” Đỗ Minh lắc lắc đầu.

Đỗ Vũ Thần vừa thấy thoáng chốc trắng xanh mặt, “Cha lắc đầu là có ý gì?”

“Ta không có biện pháp.....”

“Không có biện pháp?!” Đỗ Vũ Thần thét lên thanh âm sắc bén, “Cái gì? Không có biện pháp? Cha nói rõ ràng cho con!” Hắn nguy hiểm đứng dậy tới gần cha mình.

“Không..... Không phải không có biện pháp.” Đỗ Minh vội vàng giải thích, “Bất quá ngươi chỉ cần cho ta thời gian đi nghiên cứu chế tạo giải được thôi!”

“Cha muốn bao lâu thời gian mới có thể nghiên cứu chế tạo ra?” Đỗ Vũ Thần không đi tới nữa, trừng mắt hỏi ông.

Đỗ Minh khiếp đảm vươn một ngón tay.

Hít sâu một hơi, Đỗ Vũ Thần vui mừng nói: “Một giờ là được rồi sao? Đây thật sự là rất...” Nhìn đến Đỗ Minh lắc lắc đầu, hắn tạm dừng xuống dưới, “Không phải một giờ, như vậy là một ngày phải không?” Hắn nhếch mày hỏi.

Đỗ Minh quan sát ông, sau đó lại chậm rãi lắc lắc đầu.

Lại nhìn đến lắc đầu, Đỗ Vũ Thần sắc mặt chậm rãi thay đổi, “Không phải một ngày, một tuần cũng không thành công sao?” Nhìn chăm chăm cha mình, hắn lạnh lùng nói.

Xem sắc mặt đã đen như đất nòi của con trai, Đỗ Minh cảm thấy trái tim mình ngày càng nhỏ lại, ông thật sự rất muốn gật đầu, nhưng nhất thời lừa dối hắn cũng không phải là tốt, cho nên dù biết rõ “Chỉ còn đường chết” Cũng muốn đưa thân ra chấn, hắn nước nước miếng, cắn răng lại lần nữa lắc đầu.

“Lắc đầu? Cha dám lắc đầu!” Đỗ Vũ Thần giận tím mặt gào thét, “Chẳng lẽ là một năm?! Cha phải mất một năm thời gian mới có thể làm cho con khôi phục lại? Muốn một năm mới có thể làm cho con khôi phục nguyên trạng? Con đang nói chuyện với cha đó!”

“Không có..... Chỉ..... Chỉ cần một tháng, một tháng là được rồi.” Đỗ Minh sắp bị dọa chết, hắn cực kỳ gấp gáp trấn an Đỗ Vũ Thần.

“Một tháng?! Cha cũng dám nói một tháng là được? Cha muốn con trải qua một tháng này thế nào đây? Không thể đi làm, không thể ra ngoài, càng không thể đi dự hội nghị, Cha muốn con quãng công ty để đó, một tháng không chút quan tâm sao?” Đỗ Vũ Thần tới gần hỏi.

“Ngươi... Ngươi có thể gọi điện thoại giải quyết...” Đỗ Minh bị dọa, hần thẳng lưng dựa vào ghế sofa, mắt bò mới lo làm chuông nói.

“Gọi điện thoại? Với cái thanh âm này của con?” Đỗ Vũ Thần nheo mắt hỏi ông.

Đỗ Minh nuốt thêm cục nước miếng, đúng rồi! Ông thế nào lại quên đi sự thật quan trọng trước mắt này? Hiện tại người đang đứng trước mắt ông, vốn không phải đứa con buổi sáng tiến vào phòng thí nghiệm của ông, một người đã hai mươi tám tuổi thành thực ôn trọng, anh tuấn tiêu sái, giọng nói trầm thấp mẽ người, giỏi tất cả các kĩ năng, sự hoàn hảo đạt đến giới hạn thượng thừa.

Hiện tại ở trước mặt ông chính là một đứa bé ngây thơ khoảng bảy, tám tuổi; có giọng nói đáng yêu của bé trai bảy, tám tuổi!

Một người có ý tưởng, tri thức của thanh niên hai mươi tám tuổi, lại có bề ngoài là đứa bé bảy, tám tuổi. Cái tổ hợp “Thành thực Tiểu Nam nhân” này quả thật là đáng sợ quá đi! Nhưng người này là con của ông, không phải của người khác, hơn nữa tạo thành kết quả này, kẻ đầu sỏ bất chính không phải là Đỗ Minh ông đây sao?

“Chẳng lẽ muốn con cái dạng này trốn trong nhà một tháng sao?” Đỗ Vũ Thần bi thương nói.

Hắn thật sự là mệnh khổ nha! Người khác có người cha biết kiếm tiền gánh vác gia đình, mà hắn lại có người cha tiêu tiền như nước là đây; Người khác có người cha có thể giải quyết khó khăn, mà hắn lại có người cha có thể tạo ra muôn vàn khó khăn không chắc giải quyết được! Ác hơn là, ông già lần này thế nhưng vứt cái loại khó khăn này lên đầu hắn, đây là trêu ai, chọc ai đây? Hắn vì sao lại đầu thai sai chỗ? Thật đáng giận, đáng giận mà!

“Không thể, ngươi không thể cứ ở nhà.” Đỗ Minh thoáng kích động phản đối.

“Không thể trốn trong nhà? Cha lại có ý gì nữa?” Đỗ Vũ Thần hung tợn nhìn hắn.

“Ách... Ngươi... Mẹ ngươi ngày mai đi chơi về, chúng ta... Không thể khiến nàng thấy ngươi như vậy, nàng sẽ... Nàng sẽ không chịu nổi, đúng, nàng sẽ không chịu nổi!” Đỗ Minh nói ra nguyên nhân có lý nhất.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đỗ Vũ Thần ngồi trên ghế ở vệ đường đợi xe bus, trong lòng không biết nguyên rủa cha mình mấy ngàn vạn lần.

Ông già đáng giận thế nhưng lại thực sự mặc kệ hắn, sống chết đá hắn ra khỏi cửa, hại hắn không có nơi để đi. Vốn là hắn muốn tìm khách sạn năm sao ở tạm, không ngờ rằng hắn luôn luôn suy tính chu toàn, kết quả là dù cẩn thận mấy cũng có thời điểm sai sót, hắn là ngân tính vạn tính cũng không nghĩ tới khả năng không có một khách sạn nào sẽ cho một bé trai không rõ lai lịch ở qua đêm -- mặc kệ đứa trẻ này có tiền tới cỡ nào.

Sau đó hắn đen mặt tìm một khách sạn dịch vụ tệ hơn chút, không nghĩ tới kết quả vẫn giống nhau như vậy, càng đáng giận là, cuối cùng hắn thực sự tìm không thấy nơi để đi! Thật không biết khách sạn Đài Loan khi nào lại cẩn thận đến như vậy? Không ai tưởng tượng được hắn đường đường bang chủ lão đại đầu của xí nghiệp Thánh Đường, thế nhưng lại rơi vào hoàn cảnh “Tiến thoái lưỡng nan”, “Trôi dạt khắp nơi” Cộng thêm lưu lạc “Đầu đường xó chợ”, haizz, thật sự là quá thảm!

Ngồi ở ghế tựa, Đỗ Vũ Thần vắt óc suy nghĩ xem chính mình đêm nay sẽ dừng chân nơi đâu, bởi vì hắn cũng không muốn ngồi cả đêm ở nơi “Đông lạnh sương sớm” này đâu! Đang suy nghĩ muốn rút não, đột nhiên có một cái bóng lớn che khuất đèn đường, Đỗ Vũ Thần còn không kịp ngẩng đầu, đã nghe được --

“Em trai à, trẻ như thế này còn không về nhà sao?” Ân Tuyên Mai tới trước mặt cau mày hỏi hắn.

Đỗ Vũ Thần cũng nhú mày ngẩng đầu nhìn người trước mắt mình, đó là một cô gái thoát nhìn hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, cô có da thịt vô cùng trắng trẻo mịn màng, hòa quyện với đôi mắt to lớn đen láy ngập nước, theo đó là một cánh mũi vừa vặn đáng yêu, cùng với đôi môi đỏ mọng gọi cảm quyến rũ người khác phái, quả là một giai nhân đẹp khuyh nước khuyh thành.

Mái tóc đen óng mượt như tơ của nàng theo gió tung bay (Tuệ ca ca: rồi, rồi... lại mượn hiệu ứng gió =.=), đôi mắt chớp nhẹ dưới ánh đèn mờ ảo như đang hấp dẫn người khác, không có vật trang sức, không có tóc mái, vuốt toàn bộ mái tóc ra sau đầu, nhan sắc đẹp như thiên tiên của cô hoàn toàn bại lộ, cô... Quả thực là người đẹp có giọng nói thánh thót, là hình tượng mẫu mực trong cảm nhận của hắn! (Tuệ ca ca: tôi mệt với cái đoạn miêu tả này quá...)

Chỉ là... Vì sao khi hắn xuất hiện ở cái dạng này mới khiến hắn gặp một mỹ nữ thế này? Hơn nữa giai nhân lại gọi hắn là “Em trai”? Ôi, hắn muốn té xỉu!

Nghĩ vậy, Đỗ Vũ Thần xì ra vẻ mặt vô lực ừ ừ.

Thấy hần không trả lời, Ân Tuyên Mai ngồi xồm trước mặt hần, “Em trai à, trẻ thế này sao còn ngồi đây một mình vậy?” Trùng mắt nhìn giai nhân này, muốn hần trả lời thế nào đây? Bị ông già đuổi đến không nhà để về? Hay là không có khách sạn nào chịu thu lưu hần, cho nên hần không có nơi để đi?

Sau khi đã đợi một lúc lâu mà không có được đáp án, Ân Tuyên Mai chú ý đến bé trai trước mắt, hần đại khái khoảng bảy, tám tuổi, mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, hai mắt trầm tư, tuổi còn nhỏ như vậy không nên có trí tuệ, thần vận, cá tính rộng rãi, thành thực, nhiệt tình như vậy. ....

Ông trời của tôi! Ân Tuyên Mai, mày có phải là một muốn chết rồi hay không? Phóng khoáng? Thành thực? Nhiệt tình? Khó cho mày có thể nghĩ ra những ngôn từ thế này, nhưng sử dụng đến từ ngữ cao cấp vậy để hình dung một đứa bé trai thì nhất định não người chính là một khối đầu hủ thối?

“Sao lại không nói câu nào hết vậy? Em không phải là bị lạc đường chứ? Nói cho chị nghe địa chỉ nhà em hoặc số điện thoại, để chị đưa em về nhà được không?” Ân Tuyên Mai có vẻ miễn man suy nghĩ, lấy giọng điệu hiền dịu mà nói.

Đỗ Vũ Thần lắc đầu nhìn cô, nghĩ rằng, nếu có thể thì hần đã sớm về nhà!

“Em lắc đầu là không biết địa chỉ nhà cùng số điện thoại sao?” Ân Tuyên Mai không hiểu hỏi.

Đỗ Vũ Thần không nói gì, chính là mở to mắt nhìn nàng.

“Hay là không cần chị đưa em về nhà?” Ân Tuyên Mai hỏi lại.

Đỗ Vũ Thần rút cục gật đầu.

“Không cần về nhà? Vì sao?” Ân Tuyên Mai cau mày hỏi.

Đỗ Vũ Thần chỉ có thể lắc đầu, lý do rất đơn giản nha – ông già ta không cho.

“Vì sao lại không nói? Em sẽ không nói sao?” Ân Tuyên Mai đã không chịu nổi nữa rồi, đứa trẻ này từ đầu đến cuối cũng không nói một câu, hần... Có phải là bị câm điếc không?

Đỗ Vũ Thần lại lắc đầu (Tuệ ca ca: tôi mệt với hay anh chị này quá), hần không phải không thể nói, thật sự là hần không dám nói, bởi vì hần sớm có vết xe đổ! Thử nghĩ một đứa trẻ bảy, tám tuổi lại lấy giọng điệu của thanh niên hai mươi tám tuổi thành thực nói chuyện, nghe có được không?

Hay là muốn hần một thanh niên hai mươi tám tuổi bắt chước điệu bộ của đứa trẻ bảy, tám tuổi mà nói chuyện? Nga! Nghĩ đến cũng đã cảm thấy rùng mình rồi. Muốn hần nói ra, đây rõ ràng lấy cây, “Phanh” Một tiếng, đem hần giết cho xong chuyện.

Lại thấy lắc đầu, Ân Tuyên Mai sắp phát điên rồi, đứa trẻ này quả thực hỏi gì cũng không biết, hỏi gì cũng lắc đầu, nếu không phải cô là người có tâm tính từ bi hi xả, cô đã sớm về nhà ngủ từ lâu rồi, còn có thể tốn nước bọt ở chỗ này nói chuyện đến rất cô hợm sao?

“Được rồi, em không chịu trả lời, chị cũng không có cách nào.” Ân Tuyên Mai vô lực nói, “Bất quá đã trễ quá rồi, em một mình ở đây không sợ sao? Em muốn đi đâu chị đi cùng em được không?” Ai, cô thật đúng là gặp khó không lùi bước nha!

“Ta tên Đỗ Vũ Thần, còn cô?”

Nghe hần mở miệng, Ân Tuyên Mai ngây ngẩn cả người, vốn nghĩ hần không thể nói chuyện được, đột nhiên nghe được thanh âm của hần, loại cảm giác này là không thể nói ra lời, giống như là vui như mở cờ, hoặc là nhẹ nhõm trong lòng.

“Ta tên là Đỗ Vũ Thần, cô thì sao?” Đỗ Vũ Thần tưởng nàng không nghe thấy, cố gắng nói lại lần nữa.

“Ân Tuyên Mai.” Ân Tuyên Mai lập tức trả lời, “Đỗ Vũ Thần? Chị có thể gọi em là Thần Thần không?”

“Không thể, cô gọi ta Vũ Thần là được.” Đỗ Vũ Thần nghe xong, thiếu chút nữa nhịn không được mắt tròn trăng, “Thần Thần” Thật đúng là “Ghê tởm”, không! Quả thực là quá mức kinh khủng, cũng chính là – kinh tởm đến mức cao nhất, trong lòng có chút run rẩy.

Trời ạ, không chỉ biết nói chuyện mà còn biết kháng nghị! Trong lòng cô kinh ngạc nghĩ.

“Được rồi, Vũ Thần, em hiện tại có thể nói cho chị biết em muốn đi đâu không?” Ân Tuyên Mai hỏi, cô thật sự rất muốn về nhà ngủ nga, nhưng là lại không thể để tiểu quý này ở đây được.

“Ta không biết.” Đỗ Vũ Thần thành thật nói.

“Không biết?” Ân Tuyên Mai nhíu sâu hai hàng lông mày, cô còn tưởng rằng chỉ cần hần có thể mở miệng thì sự tình có thể giải quyết xong, nhưng cô dường như đã nghĩ quá đơn giản rồi, “Vũ Thần, em là nói em không biết mình muốn đi đâu có phải hay không?” Đỗ Vũ Thần bất đắc dĩ gật đầu.

Ân Tuyên Mai thực sự muốn té xỉu, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cô rốt cuộc đang làm cái gì? Nhìn Đỗ Vũ Thần trước mắt quá đối đáng thương, chộc người triu mến, lòng hảo tâm của cô lại lần nữa tràn bờ đê, cắn răng một cái, cô nhanh chóng quyết định, đã không yên lòng tiểu quý này một mình ở chỗ như vậy, lại không biết nên đưa tiểu quý này đi chỗ nào, mà cô đã một muốn chết, muốn đi ngủ rồi, vậy thì... Rõ ràng nên đem tiểu quý này

về nhà, như vậy không phải một mũi tên trúng hai con nọn sao? Cô đắ ý suy nghĩ.

“Vũ Thần, hiện tại đã khuya, em có muốn cùng chị về nhà không? Nếu ngày mai em muốn đi chỗ nào thì đi, được không?” Ân Tuyên Mai mỉm cười nhìn hấn hỏi, sợ hấn không chịu cô tiếp tục nói: “Chị không phải người xấu, em không cần sợ!”

Đỗ Vũ Thần thận trọng nhìn cô một cái, sau đó nói: “Được!” Dù sao hấn cũng không có gì phải sợ, dù sao lấy trí thông minh hơn người của hấn, còn sợ cái gì được? Hơn nữa quan trọng nhất nhất là -- buổi tối hấn không cần ăn ngủ giữa đường.

Vừa thấy hấn gật đầu, Ân Tuyên Mai lập tức vui mừng lộ rõ trên nét mặt dắ tay hấn, mà tay kia thì cầm lấy gói đồ của hấn, “Chúng ta đây về nhà đi!” Cô cao hứng nói.

Ân Tuyên Mai trong lòng muốn thét lớn: Thật tốt quá, rốt cục cũng xong, bắt quá nói thật cô cũng mệt muốn chết rồi!

* * *

Mở cửa, Ân Tuyên Mai nắm tay Đỗ Vũ Thần đi vào căn nhà mình bận tới nỗi không thường về, gian nhà tuy khá nhỏ, nhưng toàn bộ vật dụng cùng chi tiêu hàng tháng đều là cô tự mình chi trả.

Hiện tại, hàng tháng cô phải trả cho chủ nhà 15 vạn, hơn nữa phải gửi về nhà hơn 10 vạn, mỗi tháng tiền điện ăn uống phải chi ra đúng tám ngàn, bảo hiểm bưu chính vừa hết hai ngàn, một tháng chi trả hết khoảng 35 vạn, coi như tiền lương bình thường cô kiếm được 25 vạn, căn bản là có ra mà không có vào, bắt đắ dĩ cô đành phải làm thêm để kiểm trắ chút tiền.

“Vũ Thần, em có muốn tắm rửa không?” Buồng gói đồ trên tay ra, Ân Tuyên Mai quả thực mệt muốn ngã người, nhưng căn cứ theo vấn đề trước mắt, nàng quay đầu hỏi Vũ Thần.

“Không cần.” Đỗ Vũ Thần khẽ nhú mày, sau đó thực rõ ràng quắ cho nàng hai chữ này, hấn luôn luôn có thói quen tắm buổi sáng, đó gọi là “Kế hoạch mỗi ngày đều bắt đầu từ sáng sớm”, buổi sáng rời giường sau khi tắm rửa sẽ làm cho toàn thân dễ chịu, tinh thần thoải mái gấp trăm lần, như vậy hấn mới có thể tiếp tục một ngày công tác, cho nên hấn luôn “Thần tắ”, người người ủng hộ.

“Không thể không cần nga! Vũ Thần ngoan, chị mở nước cho em tắm được không?” Vừa nghe thấy hai chữ “Không cần”, lòng mày Ân Tuyên Mai lập tức vằn xoắn, nàng thật sự không thể chịu đựng được ý nghĩ không tắm rửa liền đi ngủ.

“Ta không cần.” Đỗ Vũ Thần bày ra bộ mặt không chịu thỏa hiệp nhìn cô.

“Chị chuẩn bị nước, em mau cởi quần áo trước đi.” Ân Tuyên Mai căn bản không cho hấn cơ hội phản đối, đi thẳng vào nhà tắm xả nước, thoáng chốc phòng tắm đã tràn ngập hơi nước, nàng đi ra, “Vũ Thần, em tại sao vẫn mặc bộ đồ đầy bụi này?”

“Ta không cần tắm rửa.” Đỗ Vũ Thần nói với khẩu khí kiên định.

“Không được, không tắm rửa thì thân thể đầy chất bẩn, chị không dám ngủ với em.” Ân Tuyên Mai khuyên nhủ.

“Cùng cô ngủ?” Đỗ Vũ Thần trì độn quay đầu nhìn chiếc giường đơn kia đang cô độc ở một góc, sau đó trừng hai mắt, hấn âm thầm nuốt nước miếng một cái, cùng cô ngủ?! Oa! Hấn muốn “chết”!

Thừa dịp hấn không chú ý, Ân Tuyên Mai liền cởi áo khoác của hấn, vừa nói vừa lôi kéo hấn đến trước cửa phòng tắm, “Nào, muốn chị giúp em tắm không?”

“Giúp..... Giúp ta tắm?!” Oa! Hấn sắp không được!

“Đi? Em thế nào ngay cả giày cũng chưa cởi ra vậy?” Đi đến trước phòng tắm, Ân Tuyên Mai mới thấy hấn chưa cởi đôi giày vải, giày này nếu không cởi ra, dới lát nữa đi vào sẽ bị ướt mắt.

Đỗ Vũ Thần nghe cô nói, đầu tiên là cúi đầu nhìn đôi giày mình chưa cởi, sau đó hấn ngắ đầu nhìn trước mắt, đi? Hấn khi nào thì đã đến cửa phòng tắm vậy? Áo khoác? Áo khoác của hấn sao không thấy nữa? Hấn nhú mày suy nghĩ sâu xa.

“Nhanh, nâng chân lên.” Ân Tuyên Mai không thấy biểu cảm buồn bực của hấn, chỉ cúi đầu vội vàng giúp hấn cởi giày.

“Ta không cần tắm rửa!” Đỗ Vũ Thần cá kình, thế mới biết thì ra cô còn chưa từ bỏ ý định muốn hấn tắm rửa! Hấn hoảng sợ lui về sau, không cho cô có cơ hội tháo giày của hấn.

“Vũ Thần.” Ân Tuyên Mai có chút tức giận cảnh cáo, cô đã mệt muốn chết rồi, tiểu quỷ này thế nào lại không thức thời như thế? Đến khi cô nổi bão, hắ hắ, đến lúc đó hấn sẽ chết thực thắ, thực thắ!

“Ta không cần tắm.” Trùng mắt nhìn cô, Đỗ Vũ Thần kiên quyết lắc đầu nói.

“Em nói lại lần nữa!” Ân Tuyên Mai nheo mắt nhìn hấn,

“Ta -- không -- muốn -- tắm --” Đỗ Vũ Thần quả thực không sợ chết, thậm chí còn đặc biệt tăng thêm âm lượng nói.

Nghe được đáp án không thức thời của hấn, Ân Tuyên Mai cả ngày một mỗi nhất thời đều phát ra, cô nổi trận lôi đình, hống hống không nói hai lời, một phen đã bắt lấy Đỗ Vũ Thần kéo giầy của hấn, tất, áo, quần, sau đó không cần tốn nhiều sức ôm lấy hấn đi vào phòng tắm --

“Ngươi buông tay... Ta không cần...” Đỗ Vũ Thần thét chói tai.

“Mau an tĩnh, nếu còn quậy nữa, chị sẽ đánh mông em đó!” Ân Tuyên Mai nguy hiểm cảnh cáo.

“Không cần... Ta không cần tắm rửa...” Đỗ Vũ Thần kêu càng lớn tiếng, tứ chi liều chết không theo, nhưng là lấy tí lệ thân thể hiện tại của hấn mà nói, căn bản không chống lại được sức mạnh của Ân Tuyên Mai.

“Ba ba” Hai tiếng, Ân Tuyên Mai không chút khách khí thương hai bàn tay trên mông của hấn.

Đỗ Vũ Thần bị dọa đến ngây người, cô... Cô cũng dám đánh hấn, cô cũng dám... “Ngươi đánh ta!” Hấn trợn mắt lên án.

“Em lại không ngoan, chị sẽ đánh thêm vài cái nữa!” Ân Tuyên Mai giọng điệu nghiêm khắc nói với hấn.

Thấy cô trưng ra biểu cảm nói là làm, vì cánh mông của mình, Đỗ Vũ Thần tức đến xi khối mà không dám phát ngôn bừa bãi, đáng thương cho hấn chỉ có thể an ủi chính mình “hồ lạc đồng bằng bị chó khinh, rồng mắc cạn bị tôm khi dễ”!

Ân Tuyên Mai đưa hấn xuống vào bồn tắm, sau đó hung hăng tẩy trần cho hấn từ đầu đến chân, từ phía trước tẩy đến mặt sau... Cô cẩn thận không bỏ sót chỗ nào...

“Được rồi! Em xem em hiện tại sạch sẽ, thơm ngào ngạt thật tốt!” Một hồi lâu, thấy người trước mắt đã được tẩy sạch từ đầu đến chân, Ân Tuyên Mai tươi cười nói, “Em ở đây chờ một chút, chị đi lấy quần áo tới cho em mặc, em mau lên giường ngủ trước đi.”

Đỗ Vũ Thần đã sớm bị dọa ngây người, hấn không nghĩ tới chính mình sẽ là “Một phút nhất thời ngàn năm ân hận”! Hấn đường đường là tổng giám đốc của xí nghiệp Thánh Đường, hôm nay... Thế nhưng hôm nay lại bị một nữ nhân “Giờ trò”, trên người những chỗ có thể nhìn, không thể nhìn, có thể sờ, không thể sờ, hấn đều bị nhìn hết cũng sờ hết! Hấn hiện tại là không khóc ra nước mắt, ý nghĩ duy nhất là -- hấn mất từ rình!

Sau một lúc lâu, Ân Tuyên Mai lục tìm trong gói đồ của hấn không có lấy một bộ quần áo nào, cái khó ló cái khôn đem áo cùng quần lót của mình cho hấn mặc, cô kéo hấn lại giúp hấn mặc vào, vừa đi vừa nói chuyện: “Vũ Thần, chị tìm không thấy quần áo của em, em mặc đồ của chị trước, ngày mai chị dẫn em mua bộ mới nga!”

Đỗ Vũ Thần cứng họng trừng mắt nhìn bộ đồ trước mắt, này... Cái này sẽ không là... “Thứ đồ bên trong” của nàng chứ?!

“Lại đây, tháo khăn lông ra, chị giúp em mặc bộ quần áo này vào xong là được đi ngủ rồi.” Ân Tuyên Mai đến gần hấn, ngồi xổm trước mặt hấn nói.

Đỗ Vũ Thần trong mắt sợ hãi cấp tốc lui ra phía sau, nhìn chằm chằm bộ đồ trên tay cô giống như độc xà mãnh thú, hấn đường đường nam tử hán thân cao trên mét tám, muốn hấn mặc quần áo phụ nữ? Không bằng giết chết hấn lun cho rồi!

“Làm sao vậy? Mau tới đây mặc quần áo nha!” Ân Tuyên Mai thấy hấn dần dần lui về sau càng xa, nhú mày tỏ vẻ không hiểu?

Đỗ Vũ Thần chán ghét nhìn thoáng qua thứ “đó đó” trên tay cô, sau đó quay đầu tìm kiếm chung quanh quần áo của mình... Nha, kia rồi!

“Không được, quần áo bản của em nên giặt cho sạch.” Cô như con sâu trong bụng hấn, Ân Tuyên Mai nhanh tay lẹ mắt bắt đầu công cuộc vĩ đại giúp hấn mặc quần áo, sau đó quăng đồ cũ vào bồn tắm.

Đỗ Vũ Thần cứ như vậy lơ đãng nhìn quần áo của mình rơi xuống nước, ngâm nước lã, hấn quả thực muốn té xỉu, thế này hấn không nghi ngờ gì nữa là phải mặc “Cái kia” rồi? Không! Hấn không cần! Cái chuyện hoang đường, vớ vẩn huyền hoặc này sẽ không xảy ra trên người hấn, hấn đường đường là nam tử hán thân cao trên mét tám, hấn không cần...

“Lại đây, mau mặc vào.” Dường như là cố ý phản bác hấn, Ân Tuyên Mai đánh một tiếng trống vắng dậy tinh thần hấn, tiêu sái tiến lên, ý muốn kéo khăn tắm quần trên người hấn xuống.

Đỗ Vũ Thần kiên trì không buông tay, giữ cái khí thế gọi là “quân tử thà chết chứ không chịu nhục”, hấn mới không cần mặc cái thứ “đó đó” của phụ nữ đâu! Nhưng mắt thấy chính mình cùng cô giằng co như vậy chắc chắn bại thảm, hấn cái khó ló cái khôn nói: “Ta... Ta tự mình mặc.” Dù sao hấn tuyệt đối sẽ không mặc “Cái kia”, mà hiện tại quan trọng là bình đến tướng chặn!

Nghe thấy hấn mở miệng nói chuyện, Ân Tuyên Mai mới dừng lại động tác, “Được, vậy em cầm lấy đi mặc đi.” Cô đem quần áo đã chuẩn bị đưa cho hấn.

Đỗ Vũ Thần nhìn chằm chằm thứ “đó” trong tay cô, nuốt nước miếng, sau đó run run nhận lấy, “Ta... Ta ra mặc, nơi này cho ngươi tắm rửa.”

“Vũ Thần ngoan quá, vậy tự em ra mặc, chị đi tắm nga!” Ân Tuyên Mai không chút nghi ngờ hấn, cười xoa đầu của hấn nói.

Đỗ Vũ Thần gật nhẹ, hai mắt lại khó khăn nhìn thứ trong tay mình, sau đó chậm rãi tiêu sái ra phòng tắm.

Làm sao bây giờ? Trùng mắt nhìn “Cái kia” trên tay mình, Đỗ Vũ Thần đầu chảy vài vạch đen.

Tất cả những thứ này đều là tại ông già quái gở kia, nếu ông già không làm ra cái thí nghiệm kinh khủng kia, hẳn cũng sẽ không rơi vào loại tình huống này -- bị lấy hết, bị nhìn hết, bị sờ hết! Hơn nữa, hiện tại còn muốn hắn mặc cái loại mỏng manh, nhỏ nhỏ gì đó, quan trọng là “thứ đó” lại có màu hồng, trời ạ! Nghĩ đến tương lai thôi mà hắn xương cốt rã rời, nổi hết cả da gà da vịt!

Không được, hẳn tuyệt đối không mặc! Đánh chết hắn cũng không mặc!

Nhưng không mặc được không? Chẳng lẽ muốn hắn lỏa thể mà ngủ? Nếu là hắn một mình ngủ thì không thành vấn đề, rắc rối là đội lát nữa hắn không phải ngủ một mình, mà là phải cùng cô ngủ! Nga, cứ nghĩ đến phải cùng cô ngủ... Oa! Máu mũi của hắn lại chảy ròng ròng!

“Đừng nghĩ tới cái chuyện xấu xa này nữa.” Đỗ Vũ Thần cảnh cáo chính mình, hiện tại quan trọng nhất là tìm quần áo mặc nha! Ân, cái này còn có thể ỳi khuất một chút, nhưng là “Cái kia”-- liền tuyệt đối không được!

“Nha, có rồi!” Đỗ Vũ Thần đột nhiên nghĩ đến, hắn sao không tìm xem có những thứ đồ bình thường có thể mặc không?

Vừa nghĩ đến, hắn đã khẩn cấp lục tung đồ đạc... Nha nga, thấy gần kéo là khả quan rồi nha! Trong ngăn kéo đầy ắp “nội y xinh đẹp”, có hồng, đen, vàng, lục, lam, xám, tím, còn cộng thêm bán trong suốt, full trong suốt những “nội y xinh đẹp”, trời ơi! Cái cô gái này sẽ không bán thứ “nội y xinh đẹp” này mà sống đi? Bằng không trong nhà làm sao có thể có cả núi thế này? Hắn thầm nghĩ.

Đỗ Vũ Thần nhìn chằm chằm đủ loại “nội y xinh đẹp” trước mắt một hồi lâu sau, rốt cuộc có chút nuối tiếc đóng ngăn kéo này lại, quay đầu tìm kiếm một mục tiêu khác, tốt lắm, không có một kinh hi mới chờ hắn, bởi vì nếu lại gặp tình huống trên, hắn chắc chắn tìm tới gần sáng cũng không ra một cái quần để mặc.

Thật vất vả, hắn rốt cuộc tìm được một cái quần đùi mà mình có thể mặc, hắn nhanh chóng mặc vào, sau đó giấu cái thứ “đó” mà nàng đưa xuống gầm giường, dù sao cũng là dài tới đầu gối, cô cũng không nhìn ra điểm bất thường, cho nên, hắn rốt cuộc có thể thở nhẹ một hơi.

“Đi? Vũ Thần, em còn chưa ngủ nữa sao?” Ân Tuyên Mai quần chiếc khăn tắm đi ra, thấy Đỗ Vũ Thần ở trước giường đưa lưng về phía cô.

Đỗ Vũ Thần nghe xong “như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than” nhảy dựng lên vội vàng quay đầu, mới vừa quay đầu lại cả người hắn liền ngậy đại.

Chỉ thấy mỹ nhân Ân Tuyên Mai vừa tắm xong toàn thân cao được quần vụn vụn bằng chiếc khăn tắm đang đứng trước cửa nhà tắm, toàn bộ bờ vai nõn nà hoàn toàn bại lộ trước mắt hắn, mà bắp đùi chỉ che được một phần ba nhìn không bỏ qua được, da thịt tuyết trắng mềm mịn khiến người ta nhìn không được muốn cắn một ngụm, mà bắp đùi lại dài thẳng, trắng đẹp như vậy khiến cho phụ nữ phải hâm mộ cùng ghen tị.

Mất Đỗ Vũ Thần nhìn chăm chú vào mỹ nhân trước mắt, hắn sắp không chịu nổi.

“Vũ Thần, lên giường ngủ nha!” Ân Tuyên Mai tiến về trước, “Có phải hay không dám ngủ một mình không? Đừng sợ, có chị ngủ cùng người, nào, nhanh lên giường đi.”

Đỗ Vũ Thần nghe lời chậm rãi trèo lên giường, sau đó xoay người... Phút chốc, hắn che miệng mũi, ngậy ra như phồng trùng mắt nhìn cô --

Chỉ thấy Ân Tuyên Mai rút khăn tắm ra, đi lại trong phòng với “nội y xinh đẹp”, cô có thói quen ngủ trần, nhưng hôm nay có cái tiểu quỷ này, cô cũng không dám lỏn mặt như vậy, cho nên ỳi khuất mặc vào nội y, bất quá đây là cực hạn, muốn cô mặc nhiều hơn là tuyệt đối không có khả năng.

“Vũ Thần, chị có thể bật đèn không?” Cô đứng ở góc tường hỏi.

Đỗ Vũ Thần bị chấn động toàn thân, căn bản là không nói thành lời, cho nên hắn chỉ có thể mở lớn mắt trừng mắt nàng xem -- trùng mắt nàng kia tự nhiên mà vậy triển lộ ra nữ thể, nữ tư.

Ân Tuyên Mai thấy hắn trưng ra bộ mặt khiếp sợ, còn tưởng rằng mình tắt đèn đi khiến hắn sợ hãi, “Đừng sợ, ti không tắt hết đèn là được rồi.” Nói xong, nàng chỉ đóng đèn lớn trong phòng, để lại những bóng đèn nhỏ trong nhà tắm, đến trước cửa phòng tắm, cô nhanh chóng đóng cửa lại, để ngừa nguồn sáng nhỏ bé này làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của mình -- cô luôn có thói quen tắt hết đèn.

“Được rồi, bây giờ cuối cùng có thể ngủ.” Ân Tuyên Mai lên giường, nàng duỗi người ôm Đỗ Vũ Thần vào lòng, “Vũ Thần, có chị ở đây em đừng sợ, hiện tại nhắm mắt lại ngoan ngoan ngủ nha!” Cô nói với hắn, sau đó không bao lâu sau liền vì mệt mỏi quá độ mà chìm vào mộng đẹp.

Đỗ Vũ Thần cứng ngắc nằm trong lòng cô... Gối lên “bộ ngực” của cô, cho đến khi cô chìm vào giấc ngủ.

Nặng nề nhắm mắt một chút, Đỗ Vũ Thần thấy nàng không tỉnh, mới yên tâm ngồi dậy, dựa vào chút ánh sáng nhỏ nhoi phát ra từ nhà tắm, hắn cẩn thận nhìn người đang ngủ trong lòng từ đầu chí cuối.

Cô gái này tốt bụng dẫn hắn về nhà, đúng là xinh đẹp không gì sánh nổi, nàng mặc dù nhìn như thanh thuần nhu nhược, nhưng thực tế thật là ngọn đuốc nóng bỏng, cô... Thật sự là cô gái kỳ quái nha! Nhưng đem lại cho hắn cảm giác bị hấp dẫn.

Không biết vì sao mình sẽ có loại cảm giác kỳ quái này, coi như hôm nay gặp nhau là ông trời sớm có an bài, coi như bọn họ từ đây sẽ bắt đầu dây dưa không rõ, vì sao? Hắn cũng không biết, có lẽ là bởi vì bọn họ đã có quan hệ “Thân thể thân mật”, “Đồng sàng cộng chăn” đi!

Càng có lẽ là bởi vì hắn đã “Thất thân” Cho cô... Đúng, chính là nguyên nhân này -- hắn bị cô khi dễ, cho nên cô phải phụ trách, chắc chắn một điều rằng bọn họ cả đời dây dưa.

Khóe miệng Đỗ Vũ Thần chậm rãi giương lên, nở nụ cười sặc mùi tà khí.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biển Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3.1

Sáng sớm mở mắt ra, từng tia nắng nhảy nhót báo hiệu một ngày mới, vốn ngã tư đường luôn yên tĩnh lại bị thay bằng từng dòng người qua lại, ngựa xe như nước, từ giờ trở đi, mọi người sẽ phải làm việc vất vả cần cù một ngày liền.

“Tiêu mình rồi!” Ân Tuyên Mai cả kinh ngồi dậy, phản ứng đầu tiên là nắm lấy đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường, vừa thấy kim phút chỉ vào vị trí bốn mươi lăm, mà kim giờ thì sao? Vừa khéo lại điểm 10 giờ!

Hơn 10 giờ rồi?! Cái này biểu thị tiền thưởng tháng này của cô đã bị ngâm nước nóng, 2 ngàn tiền thưởng bốc hơi luôn rồi!

Đáng giận, đáng giận! Cô nhớ rõ ràng là ngày hôm qua mình vừa làm một việc thiện nha! Vì sao ông trời còn muốn trêu cô cô? Hai ngàn luôn đó! Hai ngàn thì cô có thể làm biết bao nhiêu là chuyện? Có thể mua biết bao nhiêu là nội y đẹp đẽ? Nga, cứ nghĩ đến việc mất đi hai ngàn này, cô quả là đau đến thất ruột thất gan, lại ngửa mặt lên trời than ngán than dài.

“Quên đi, dù sao đã không còn hai ngàn nữa, hôm nay nên có một ngày để phóng túng chính mình, thuận tiện mang Vũ Thần đi mua vài món quần áo đi!” Suy nghĩ một lúc, cô liền nói thầm, nghiêng đầu nhìn về phía bên người Đỗ Vũ Thần, chỉ thấy hắn ngủ say như chết, không hề bị đánh thức bởi động tác của cô.

Ân Tuyên Mai nghiêng người nằm xuống, ngắm thật kĩ bộ dáng ngủ say của hắn, hắn thật xinh đẹp nha!

Xinh đẹp? Đúng vậy, xinh đẹp, hai hàng mi dài hẹp, sống mũi cao kiên định, môi đỏ mọng mềm mại, làn da trắng hồng mịn màng, tất cả những thứ này chỉ có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung, nếu hắn là nữ, tương lai khẳng định là một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, nhưng... Hắn rõ ràng là nam, điều này chẳng phải hôm qua đã được chứng thực sao?

Thật sự là quá tội lỗi, ông trời làm sao lại thiên vị cho hắn tất cả những gì tốt đẹp nhất như vậy? Ngài muốn khiến cho tất cả những cô gái, phụ nữ trên đời này đều phải đập đầu vào tường tự tử sao? Thế nhưng ai cũng đều không bì kịp với vẻ đẹp của đứa trẻ này! Ai, bất quá ngắm lại, hắn cũng thật sự là đáng thương, nói thế nào đây?

Thứ nhất: Vô duyên vô cớ thành kẻ thù chung của hơn một nửa dân số thế giới.

Thứ hai: Tương lai chờ hắn sau này lớn lên còn phải lo lắng cho chính mình có cưới vợ được hay không, vì sao? Đơn giản, thử hỏi có người con gái nào chịu được một nửa kia có bộ dạng so với chính mình còn đẹp hơn? Có người thiếu nữ nào thích chàng trai có bộ dạng éo lá, so với phụ nữ còn muốn giống hơn? Cho nên, bộ dạng xinh đẹp của hắn thật sự là đáng thương nha!

Nghĩ đến tương lai của hắn chịu đủ loại đáng thương, Ân Tuyên Mai đa sầu đa cảm, hảo tâm lại bộc phát, “Mình nhất định phải yêu thương em ấy thật tốt.” Cô thốt lên lời thề son sắt.

“Chào buổi sáng.” Đỗ Vũ Thần từ từ mở mắt, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là khuôn mặt mơ màng của cô, khóe miệng hắn chậm rãi tràn ngập ý cười, hơi ngẩng đầu lên, đặt lên môi cô một cái hôn.

“Ách, chào buổi sáng.” Ân Tuyên Mai sững sốt một chút, tay mân mê cánh môi của mình, cô nhú mồm cúi đầu nhìn Đỗ Vũ Thần, theo lý mà nói thì bị một bé trai hôn cũng chẳng có gì lạ, nhưng vì sao cô lại có loại cảm giác rung động đây?

Tuy rằng đây là lần đầu tiên cô bị người khác giới hôn môi, nhưng đối tượng dù sao cũng là một bé trai, cô chắc chắn là phải không có đặc biệt cảm giác mới đúng nha! Cô rốt cuộc là bị cái gì rồi?

“Vũ Thần, vì sao đột nhiên hôn chị vậy?” Ân Tuyên Mai làm bộ như không thêm đề ý hỏi.

“Trước đây ta cũng hôn mẹ như vậy.” Ánh mắt chột lóe, Đỗ Vũ Thần hồn nhiên nói.

Có trời mới biết hắn trước kia vốn chưa từng hôn mẹ mình, bởi vì có ông già chứa đầy thùng giấm chua bên cạnh, hắn căn bản còn không cơ hội ôm mẹ, huống chi là hôn mẹ mình một cái. Mà hiện tại sở dĩ lại hôn cô, hoàn toàn là hứng thú nổi lên nhất thời muốn biết hôn cô sẽ có cảm giác thế nào, mà kết quả lại làm hắn có chút thất vọng, bởi vì lấy trực giác của cao thủ tình trường như hắn mà nói, cô gái này thật đúng là quá táo ngạo chưa được bóc vỏ, điểm này thật sự là làm hắn kinh ngạc nha!

Vốn là ngày hôm qua sau khi đã thấy biểu hiện của cô, hắn đã nhận định cô không phải “Xử nữ”, nhưng hiện tại hắn cũng không dám khẳng định như vậy, ai, cô gái này thật sự là quái dị!

“Nga, là vậy sao!” Thầm mắng chính mình ảo tưởng, Ân Tuyên Mai xoay người xuống giường “Vũ Thần, hôm nay chị không cần đi làm, chị mang em đi mua chút quần áo được không?” Cô vừa nói vừa mặc quần áo vào.

Đỗ Vũ Thần neho mắt trùng bóng lưng bận rộn của cô, không biết cô vì sao có thói quen lỏa thể trước mặt người khác, chẳng lẽ cô không để ý có đàn ông ở đây... Ách, bé trai ở trong phòng cô sao? Hay còn có người đàn ông khác... Ách, hoặc bé trai đã thấy cơ thể cô rồi? Cứ nghĩ đến điểm này, trong lòng hắn có chút khó chịu.

“Ân Tuyên Mai, cô có thói quen không mặc quần áo đi tới đi lui ở trước mặt người khác như vậy sao?” Hắn nói với giọng điệu không vui.

Ân Tuyên Mai buồn bực quay đầu nhìn hắn, đây là lần đầu tiên hắn kêu cô, không phải gọi là chị mà là kêu ba chữ “Ân Tuyên Mai”, kỳ quái hơn là giọng điệu của hắn hình như có chút tức giận?

“Làm sao cô có thể không mặc quần áo mà đi lại ở trước mặt người khác?” Đỗ Vũ Thần cho rằng cô không nghe thấy, hắn hỏi lại một lần.

“Nga, thói quen.” Ân Tuyên Mai cẩn thận quan sát Đỗ Vũ Thần một lúc, cũng không nhìn ra điểm gì kì lạ, thầm mắng chính mình thần kinh, cô nhún vai trả lời.

“Thói quen?!” Đỗ Vũ Thần thét âm lên cao vút với giọng điệu của đứa bé trai, vừa nghĩ đến cô trần truồng ở trước mặt người đàn ông khác, cả người hắn đều khó chịu, rất muốn tìm ra kẻ đó, giận cho hắn toi bởi hoa lá hẹ.

“Đúng vậy! Trước mặt em trai, chị cũng là như vậy đó.” Ân Tuyên Mai nhẹ nhàng bâng quơ nói.

“Em trai cô?” Đỗ Vũ Thần nghe cô nói xong sững sốt một chút, “Chị có ở trước mặt em trai cô?”

“Đúng, bằng không em nghĩ rằng chị với em cứ dễ dàng thế sao?” Ân Tuyên Mai trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái.

“Nhưng là..... Nhưng là ta không phải em trai cô nha! Sao cô lại lỏa thể trước mặt ta như vậy?” Đỗ Vũ Thần không tin hỏi.

“Chị đã xem em như em trai chị rồi!” Ân Tuyên Mai buồn cười nói, tiến lên hôn má hắn một cái, “Nào, rời giường nha! Chờ một chút chị mang em đi mua quần áo mới.” Cô sủng ái ôm hắn xuống giường.

“Ta không cần đi ra ngoài thế này.” Đứng trên nền nhà, Đỗ Vũ Thần cúi đầu nhìn chính mình rồi nói.

Ân Tuyên Mai buồn cười nheo mắt hắn, “Em đúng là tiểu yêu tinh xinh đẹp.” Sau khi vào phòng tắm một lát, cô cầm trong tay quần áo mà hắn đã mặc hôm qua đi ra, “Mặc bộ này được chứ?”

“Kia..... Kia không phải là đã được ngâm nước sao?” Đỗ Vũ Thần nhìn chằm chằm quần áo trên tay cô hỏi.

“Sai rồi.” Ân Tuyên Mai tươi cười khả ái nói, “Nào, để chị giúp em thay quần áo nha.”

“Ta tự mình thay là được.” Đỗ Vũ Thần lạnh lùng cự tuyệt lòng hảo tâm của cô.

Ân Tuyên Mai nhìn hắn một cái, còn tưởng rằng hắn đang ngượng ngùng, “Hôm qua chị cũng đã giúp em tắm rồi, bây giờ em còn thẹn thùng gì nữa?”

Ngày hôm qua là bất đắc dĩ thôi, “Không trâu bất chó đi cày”! Mà hôm nay là vì để hắn tương lai còn có chút mặt mũi đứng trước mặt cô, bằng không đến khi cô biết hắn là đàn ông trưởng thành hai mươi tám tuổi, cô không học máu té xỉu mới là lạ đó! Đỗ Vũ Thần nghĩ thầm, lại nói: “Ta vào phòng tắm thay đồ.”

Ân Tuyên Mai tựa như không có ý, cười cười đưa quần áo cho hắn,

* * *

“Cô đã có bạn trai chưa?” Đỗ Vũ Thần nhìn Ân Tuyên Mai đang ăn bữa sáng, dò hỏi.

Đó gọi là “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, hắn thừa dịp hiện tại là tình huống thiên thời, địa lợi, nhân hòa hỏi cô chút chuyện, như vậy chờ sau khi hắn phục hồi như cũ lại theo đuổi cô, mới có thể không tốn chút sức lực một lần liền thành công... Đợi chút, hắn vừa mới muốn “Theo đuổi cô” Sao? Hắn thế nhưng muốn theo đuổi cô?! Thời điểm này mà quyết định quá là không thích hợp?

Ân Tuyên Mai đang ăn bữa sáng nghe được câu hỏi của hắn thiếu chút bị mắc nghẹn, vỗ vỗ ngực, cô tò mò hỏi: “Vì sao hỏi chị vấn đề này?”

“Tò mò nha! Thấy cô xinh đẹp như vậy, nói vậy bạn trai nhất định rất nhiều!” Ai, những kẻ muốn theo đuổi cô đều xuất hiện rồi, Đỗ Vũ Thần đành phải ủy khuất một chút, hắn bắt đầu thận trọng hỏi thăm, vì bản thân vạch ra con đường bám đuổi.

“Xinh đẹp? Chị nào có xinh đẹp như em đâu?” Ân Tuyên Mai khẽ cười một tiếng, cô cho rằng cái gọi là “Xinh đẹp” thì phải giống như Đỗ Vũ Thần, kia mới gọi là xinh đẹp.

“Làm ơn đừng dùng hai chữ đó!” Đỗ Vũ Thần về mặt hung ác nói, từ nhỏ đến lớn hắn ghét nhất chính là bị người khác nói hắn xinh đẹp, hồi nhỏ hắn không có cách nào phản kháng, nhưng đến khi hắn đủ lông đủ cánh rồi, hắn luôn luôn là “Đầu đội trời, chân đạp đất” nỗ lực chứng tỏ bản thân – là người đàn ông cương liệt.

“Vậy xinh đẹp thế nào?” Ân Tuyên Mai nói đùa với hắn.

“Ân Tuyên Mai!” Đỗ Vũ Thần giận dỗi trừng mắt với cô.

“Đầu của em kia!” Ân Tuyên Mai về mặt hứng thú nói, cô chỉ vào bánh nướng bánh quẩy trước mặt hắn nói tiếp: “Mau ăn bữa sáng, muốn hỏi chờ ăn xong rồi hỏi tiếp được không?”

“Nhất định phải ăn xong mới có thể hỏi sao?” Hắn chỉ vào ngọn núi nhỏ trước mắt mình.

“Đúng.” Ân Tuyên Mai cười hi hi gật đầu.

Đỗ Vũ Thần như có đăm chiêu nhìn cô một cái, cúi đầu bắt đầu hành động như sói đói, sau hai ba giây hắn đã đem đồ ăn trước mặt bỏ vào bụng, hất tung cái chén trên bàn lên trời, “Bây giờ có thể hỏi sao?”

Ân Tuyên Mai bị tướng ăn nuốt cả quả táo vào miệng của hắn dọa cho ngây người, “Em ăn nhanh như vậy không sợ bị nghẹn sao?”

“Thói quen.” Đỗ Vũ Thần nhún vai nói, thường thì mỗi ngày hắn đều bận tối mày tối mặt, một cái sandwich hắn chỉ cần ba giây là giải quyết xong, mà hiện tại sở dĩ chậm lại, thật sự là vì miệng hắn nhỏ hơn lúc trước, bằng không chắc chắn là dọa cô sợ chết khiếp.

“Cô rốt cuộc có bạn trai không?” Hắn lấy lại tinh thần, tiếp tục truy hỏi cô.

“Không có.” Ân Tuyên Mai vui đầu ăn bữa sáng, cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

“Không có? Làm sao có thể?” Đỗ Vũ Thần mới không tin đâu!

“Làm sao lại không thể? Chị đây bạn nên không có thời gian đi hẹn hò!”

Ân Tuyên Mai ý cười dạt dào ngẩng đầu nói với hắn.

Đỗ Vũ Thần trầm tĩnh nhìn cô một hồi lâu, sau đó miễn cưỡng gật đầu, “Được rồi, ta tin tưởng cô.”

Ân Tuyên Mai nhìn hắn giương mi mắt đắc không đưa ra bình luận nào, lại tiếp tục chuyên môn của mình – ăn bữa sáng.

“Cô bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi lăm.” Ân Tuyên Mai vừa cúi đầu ăn vừa trả lời.

“Cô cao bao nhiêu?” Vấn đề này luôn luôn quấy nhiễu hắn, hắn nhất định phải hỏi rõ ràng, bởi vì hắn vốn là thân cao 185cm, luôn là cao cao tại thượng khiến người khác phải ngước nhìn, mà hiện tại, hắn đứng mới chỉ tới eo của cô, đây thật sự là làm tổn thương nghiêm trọng tới lòng tự tôn của người đàn ông như hắn!

“1 mét 65.”

Xứng đôi vừa lứa nha! Đỗ Vũ Thần hí hửng hỏi tiếp, “Cân nặng thì sao?”

“Bốn mươi tám.”

Hắn nhíu mày suy nghĩ: 165 mà chỉ có bốn mươi tám kí, nhẹ quá rồi, “Vậy còn số đo ba vòng thì sao?”

“88-64-96.” Ân Tuyên Mai nhanh nhẹn miệng nói, vừa nói xong mới mắng chính mình ngốc, số đo ba vòng là bí mật phụ nữ nha! Cô làm sao có thể dễ dàng nói cho người khác? Bất quá, may là cô chỉ nói cho một đứa trẻ biết thôi.

Hắc, đúng như ta dự đoán, xem ra hắn tuổi tuy nhỏ, nhưng nhãn lực vẫn còn siêu quần như vậy! Đỗ Vũ Thần kiêu ngạo nghĩ.

“Vũ Thần, em hỏi chị mấy vấn đề này làm cái gì? Không phải là muốn giới thiệu bạn trai cho chị chứ?” Cô buồn cười hỏi hắn, không nghĩ tới hắn còn đang độ tuổi đi học đã biết hỏi số đo ba vòng của phụ nữ, cô thật sự là không biết đứa trẻ này đang suy tính những gì trong bụng.

“Đúng rồi! Ta có một anh trai, năm nay hai mươi tám tuổi, cao một trăm tám mươi lăm cm, nặng bảy mươi lăm kg, thân thể cường tráng, còn bộ dạng anh tuấn tiêu sái, hắn tài trí hơn người, tinh thông mọi kỹ năng, quan trọng nhất là đối với cô gái nào hắn đã thích thì tuyệt đối là chung tình, cô...” Xem hắn hình dung chính mình tốt đẹp đến như vậy? Cô nghe xong chắc sẽ động lòng rồi!

“Vũ Thần, em rốt cuộc mấy tuổi? Sao lại nói chuyện như một ông già vậy? Nếu không tận mắt thấy, nghe em nói những lời này, chị còn tưởng rằng là đôi cha mẹ nào lo lắng cho con mình cưới không được vợ mà liều mạng tặng bók con trai mình để nhanh chóng đem đi tiêu thụ!” Ân Tuyên Mai buồn cười

cắt ngang lời hắn nói.

“Ân Tuyên Mai!” Đỗ Vũ Thần trừng mắt cảnh cáo cô.

“Nhìn bộ dáng hiện tại của em, quả thực giống y hệt một ông già sắp chết.” Ân Tuyên Mai chỉ vào hắn cười nói.

“Ân Tuyên Mai, cô rốt cuộc có đang nghe ta nói chuyện hay không?” Đỗ Vũ Thần đằng đằng sát khí hỏi.

“Có, có, có, ông già ạ.” Ân Tuyên Mai liên tục đáp ba lần, còn không quên tiếp tục cười nhạo hắn.

“Cô cảm thấy ta... Anh trai ta thế nào? Cô có thích hay không?” Đỗ Vũ Thần không để ý tới cô đang đùa cợt mình, tiếp tục đề tài trọng tâm lúc này.

“Thế nào? Ta chưa từng gặp hắn, làm sao có thể đưa ra nhận xét?” Ân Tuyên Mai trưng ra biểu cảm “mặc kệ” nhún vai trả lời.

“Ta lúc này không phải đã nói, hắn hai mươi tám tuổi, cao một trăm tám mươi lăm cm...”

“Nặng bảy mươi lăm kg, thân thể cường tráng, anh tuấn tiêu sái đúng hay không?” Ân Tuyên Mai cắt ngang lời hắn, “Vũ Thần, không phải chị muốn nói em, em mới mấy tuổi đâu? Bảy tuổi? Tám tuổi? Sao lại nói chuyện giống ông già đang hấp hối vậy? Hơn nữa theo như lời em nói, anh trai này của em ‘Mất rỗng mảy phượng’ này vốn là không cần lo lắng hắn cưới không được lão bà, vậy em muốn lo cái gì nha?”

“Nói đi cũng phải nói lại! Người ta hay nói ‘nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài’, có ‘đồ tốt’ đương nhiên phải giữ cho người nhà thôi! Ta đã đụng cô, ta nên nắm chắc cơ hội, bằng không đợi đến khi ta... Anh trai ta chính thức gặp cô, nói không chừng cô đã bị người khác ‘lừa’ đi rồi, cho nên ta đương nhiên muốn tiên hạ thủ vi cường nha!” Đỗ Vũ Thần thao thao bất tuyệt nói không ngừng.

“Đúng nha! Không nghĩ tới em tuổi còn nhỏ, tâm tư lại sâu như vậy, suy nghĩ cũng thật đúng là chín chu nha!” Ân Tuyên Mai bày ra vẻ mặt đã hiểu nói, đột nhiên ý cười trong mắt cô chợt lóe, cô cười hi hi nói: “Bất quá Vũ Thần nha, em có nghe qua một câu thế này chưa?”

“Câu nào?” Đỗ Vũ Thần tò mò tiếp lời hỏi.

“Giờ hiểu rồi, đại vị tất giai nha!” Ân Tuyên Mai rõ ràng rành mạch chế giễu hắn.

“Cảm tạ, ta hiểu ý cô rồi, ‘Giờ hiểu rồi, đại vị tất giai’, cho nên cô cũng đừng lo lắng.” Đỗ Vũ Thần không để ý đáp lại cô một câu.

“Cầu xin em, Vũ Thần, cho dù em có là thiên tài thì cũng nên khiêm tốn một chút đi!” Ân Tuyên Mai không chịu nổi mắt tròn trố, “Thực không hiểu nổi trong cái đầu bé nhỏ kia của em đang suy nghĩ gì? Mấy đứa trẻ khác đồng trang lứa với em thì lại thích ăn kẹo, mà em thì sao? Lo lắng anh trai em không có bạn gái?”

“Anh em ta cảm tình rất tốt!” Đỗ Vũ Thần lẩm bẩm nói, “Cô rốt cuộc có thích anh trai ta hay không?”

“Chẳng phải chị đã nói, chị chưa gặp hắn làm sao có thể biết có thích hay không?” Ân Tuyên Mai thờ dãi, tiểu quỷ này sao còn không từ bỏ ý định? Cho dù anh trai hắn là Phan An tái thế đi chăng nữa, cô cũng không rảnh có bạn trai nha!

“Cô nhìn ta đi.” Đỗ Vũ Thần nói với cô, “Anh em ta có bộ dạng giống nhau như đúc, cô chỉ cần tưởng tượng bộ dạng của ta năm hai mươi tám tuổi là được rồi.” Sau đó mở một cú áo pose đáng trước mặt cô. (Tuệ ca ca: ừm... ko còn gì để nói =.=)

Ân Tuyên Mai thấy động tác đó của hắn thiếu chút nữa cười sặc nước miếng, nhưng vừa thấy ánh mắt chân thành kia của hắn, cô vẫn cố nén cười thực cẩn thận nhìn hắn từ đầu đến chân, sau đó lại thực cố gắng tưởng tượng ra năm hắn hai mươi tám tuổi, kết quả trong lòng hiện ra đúng là một anh chàng xinh đẹp xinh đẹp... Gay! Không được, hình ảnh này thật là khủng khiếp...

“Cô làm sao lại lắc đầu?” Đỗ Vũ Thần bộ mặt âm binh nhìn cô cứ lắc đầu như vậy.

“Không được.” Ân Tuyên Mai ngừng lắc đầu, không đầu không đuôi nói một câu.

“Sao lại không được?” Đỗ Vũ Thần trừng mắt nhìn cô hỏi.

“Ách, không có.” Ân Tuyên Mai lúng ta lúng túng trả lời, “Vũ Thần, chị nghĩ đại khái là sẽ không thích anh trai em.”

“Vì sao? Anh trai ta có gì không tốt? Cô vì sao sẽ không thích hắn?” Đỗ Vũ Thần trừng lớn hai mắt không tin hỏi, chẳng lẽ cô nhìn không ra năm hai mươi tám tuổi hắn sẽ xuất sắc đến cỡ nào sao?

Muốn cô nói thế nào đây? Chẳng lẽ cô nên nói là không thích tên gay có bộ dạng xinh đẹp hơn mình sao? Ân Tuyên Mai buồn rầu nghĩ.

“Vũ Thần, em đừng nên áp đặt như vậy được không? Nếu thật muốn hỏi chị có thích anh trai em không, ít nhất cũng phải đợi chị gặp được hắn rồi hẵng hỏi?” Cô thờ dãi một hơi nói, “Hiện tại, chúng ta đi mua quần áo cho em được không?”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà.” Ân Tuyên Mai cắt ngang lời hắn, trưng ra bộ mặt nguy hiểm “Em nếu lại hỏi nữa, chị liền giận cho em đẹp mặt”.

Đỗ Vũ Thần thấy điềm báo trước cô sẽ phát hỏa, liền thông minh ngậm miệng lại không nói nữa, bởi vì hắn biết nếu đợi đến khi cô lửa giận bùng bùng, khi đó cũng chỉ có thể hình dung bằng hai chữ “Khùng bố”, cho nên thông minh hắn lập tức kéo khóa miệng, dù sao thời gian sau này còn nhiều mà, hắn có thể từng chút từ chút một làm trong tim chỉ có hình bóng của hắn, làm cho cô bắt tri bắt giác yêu hắn, đến lúc đó... Hắc hắc, hắn là không cần tốn nhiều sức a!

“Này, nhóc này là ai vậy?” Nghiêm Linh Quân tò mò đụng bả vai Ân Tuyên Mai hỏi.

“Em trai thất lạc đó!” Ân Tuyên Mai nhìn Đỗ Vũ Thần đang ăn hạt dẻ xào đường, nhẹ nhàng cất giọng.

“Em trai cậu sao?” Nghiêm Linh Quân nhướn mày liếc mắt nhìn Đỗ Vũ Thần một cái, “Cậu gạt mình! Hai đứa nhỏ mập như heo đó mình cũng thấy rồi, cậu còn muốn lừa ai đây? Huống chi tại nó kém nhóc này nhiều thứ lắm, dù ngóc đến đâu cũng nhìn ra được, cậu còn muốn gạt mình sao?”

“Giống? Cậu biết cậu đang nói gì không? Hơn nữa đừng hình dung em trai mình bằng ba chữ kia được không?” Ân Tuyên Mai buồn cười nói.

“Vốn đã vậy rồi! Thấy bộ dạng cô như vậy, ai tin được cô có đứa em trai ú như lợn vậy... Ách, em trai mập mập à? Nói thêm chút nữa, hai đứa kia cũng không có cùng quan hệ huyết thống với cô, bằng không người khác nhất định sẽ tưởng cô là người đột biến, bằng không chính là được nhặt về nuôi.

“Mình thật sự là làm không hiểu cậu vì sao có thể chịu được đám người nhà kia? Bọn họ lúc nào cũng khiến cậu rất mệt mỏi phiền hà, hiện tại cậu hàng tháng đều gửi tiền về nhà cũng đúng thôi, thế nhưng còn muốn cậu làm bảo mẫu không công, mình thấy bọn họ căn bản là muốn ức hiếp cậu.” Nghiêm Linh Quân ở bên tai cô thao thao bất tuyệt nói.

Ân Tuyên Mai cười nhẹ không đáp, mẹ chết sớm nên cha cô cưới vợ khác, mà cha lại chết nên mẹ kế lại cưới thêm chồng mới, mà hai bé trai này là do cha mẹ kế của cô sinh, cứ như vậy cô trở thành một người xa lạ trong nhà.

Tạm thời không nói tới cuộc sống cùng địa vị của cô ở trong nhà là như thế nào, chỉ cần không bị ngược đãi hay khi dễ thì cô đã mãn nguyện rồi, cho nên từ lúc cô có thể tự lập mà sống, cô dứt khoát quyết định rời nhà sống cuộc sống tự do, tuy gia đình có chút xa cách, nhưng trái tim cô vốn lương thiện, dù sao mẹ kế đối với cô cũng khá tốt khi cha cô còn sống, cho nên hiện tại cô hàng tháng sẽ cố định trợ cấp cho gia đình mua đồ dùng với khoản tiền là một vạn nhân dân tệ, mà đối với yêu cầu khó khăn của mẹ kế kia, cô cũng miễn cưỡng nhận, bất quá cứ như vậy, việc chăm sóc cho em trai và công tác đã khiến cô vô cùng vất vả.

“Hồi thiệt nhe, Tiểu Mai, đứa trẻ này rốt cuộc là ai vậy?” Nghiêm Linh Quân tiếp tục truy hỏi.

“Cậu hỏi vấn đề này làm gì? Chẳng lẽ cậu muốn “xử” nó?” Ân Tuyên Mai nhún mày lo lắng hỏi, “Tiểu Quân, không phải mình thích nói cậu, người ta mới chỉ có bảy, tám tuổi mà thôi, cậu đừng nở chật bỏ măm non tương lai của Đảng như vậy chứ?”

“Cậu đừng nói như thể mình là tội nhân thiên cổ vậy chứ, gì mà giết hại măm non của dân tộc? Nghiêm Linh Quân mình là loại người nào cậu cũng không phải không biết, mình làm sao có thể làm chuyện thương thiên hại lý như vậy? Mình chỉ là thấy có chút yêu thích hắn thôi!” Nghiêm Linh Quân nhăn nhó nói.

“Yêu thích một chút? Cái yêu thích một chút của cậu nếu không phải hôn, thì chính là ôm một cái, hơn nữa lại nhớ dai như đĩa, hơn nữa lấy kinh nghiệm hơn ba năm quen biết của mình với cậu, cậu tốt nhất là đừng nên chú ý tới hắn nữa, đừng dẫn hắn đi tìm hiểu những kỹ năng “đặc biệt” gì đó, lại cho hắn ăn đồ ăn rác rưởi, cho nên mình thấy hay là thôi đi! Mình thay hắn cảm ơn lòng tốt của cậu.” Ân Tuyên Mai không khách khí huy đi con át chủ bài của cô.

“Hắc, ta dẫn hắn đi xem phim có cái gì không tốt? Kia có thể tăng cường hiểu biết nha! Lại nói, biết được mấy cái kỹ năng đặc biệt cũng tốt lắm, đó chính là phương pháp huấn luyện tốt nhất; Còn có đồ ăn nữa, cái gì mà đồ ăn đồ ăn rác rưởi? Nếu cô nói khoai tây chiên, hamburger, Côca côla là đồ ăn rác rưởi, vậy một nửa dân số thế giới là ăn rác mà lớn lun đó?” Nghiêm Linh Quân phản bác nói.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biển Hình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 3.2

“Mình không có nói vậy nhe, là cậu tự nói thôi!” Ân Tuyên Mai liếc mắt cô một cái nói.

“Đương nhiên, mình nói là chuẩn không cần chỉnh, cậu không cần hoài nghi.” Nghiêm Linh Quân đắc ý nói, sau đó chỉ vào Đỗ Vũ Thần hỏi, “Hắn là ai vậy, cậu còn chưa có nói cho mình biết!”

“Tiểu Quân, vì sao cậu lại cảm thấy hứng thú với hắn như vậy chứ?” Ân Tuyên Mai tò mò hỏi.

“Đừng nói với mình là cậu không biết nhóc này lại xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành sao?” Nghiêm Linh Quân liếc cô một cái hỏi.

“Cái này và vấn đề cậu hỏi có liên quan gì hông?” Cô không hiểu nói.

“Cậu chẳng lẽ không phát hiện có bao nhiêu người khi đi qua trước cửa hàng đều không nhìn được liếc hán một cái sao?” Nhìn Đỗ Vũ Thần đang ngồi một góc ở trước cửa quán ăn tỉnh đường xào hạt dẻ, Nghiêm Linh Quân hỏi cô.

“Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì nha? Có thể hay không phiền cậu nói rõ ràng, đừng quanh co lòng vòng có thể chứ?” Ân Tuyên Mai đầu đầu yêu cầu cô.

“Ai nha! Cậu sao lại phản ứng xì lô mô sần (slow-motion) vậy?” Nghiêm Linh Quân ra vẻ tức giận trừng mắt nhìn cô một cái, “Cô ngẫm lại xem, hán bộ dạng xinh đẹp hấp dẫn như vậy, không phải là tiêu chuẩn của người mẫu quảng cáo sao? Minh hôm kia nhìn thấy một quảng cáo tuyển dụng khá hay ho trên tạp chí – cần tuyển một ngôi sao quảng cáo nhỏ tuổi, cậu có biết là mình vừa nhìn thấy hán đã nghĩ đến nội dung quảng cáo này không? Cậu có biết...”

“Không thể nào.” Ân Tuyên Mai chém như đinh đóng cột.

“Cậu sao lại nói không thể nào?” Bị Ân Tuyên Mai nhảy vào họng ngồi, Nghiêm Linh Quân có chút không hiểu hỏi cô.

“Mình sẽ không cho hán làm ngôi sao khi còn nhỏ tuổi.” Ân Tuyên Mai giọng điệu kiên định không dòi.

“Vì sao?” Nghiêm Linh Quân gần như hét lại.

“Cậu không thiếu tiền, làm sao lại động não ra cái kế hoạch này đánh phủ đầu hán?” Ân Tuyên Mai lặng lẽ hỏi lại.

“Không có nha, chơi cho dzui thôi!” Nghiêm Linh Quân nhún vai trả lời.

“Chơi vui? Bà chị này, sao cậu nhặt nhèo quá vậy!” Ân Tuyên Mai biểu cảm như muốn té xỉu.

“Này, mình là đang hưởng ứng chính sách tìm kiếm tài năng cho quốc gia thôi, cho nên vì Tổ quốc mà suy nghĩ đó! Bộ dạng của hán chính là hình mẫu của một ngôi sao nhỏ tuổi, không phát huy một chút chẳng phải rất đáng tiếc sao?” Nghiêm Linh Quân bĩu môi, biểu cảm như làm ơn mắc oán mà nói.

“Cậu... Quên đi.” Ân Tuyên Mai nói không lại cô đành phải thở dài.

“Cậu quên, còn mình thì không.” Nghiêm Linh Quân không buông tha nói, “Hơn nữa nói cả buổi, cậu còn chưa có nói cho mình hán rốt cuộc là ai nha!”

“Mình không phải nói nó là em trai mình sao sao?”

“Hừ, đánh chết mình cũng không tin, cậu rốt cuộc muốn giấu giếm cái gì? Chẳng lẽ hán là em trai của bạn trai cậu? Hay là cháu cậu?” Nghiêm Linh Quân bày ra vẻ mặt thần thần bí bí nói.

“Bạn trai? Cậu nghĩ đi đâu vậy? Mình không phải đã nói mình không có bạn trai sao?” Ân Tuyên Mai nhú mảy nói.

“Ai biết? Nói không chừng cậu đang gạt người.” Nghiêm Linh Quân bĩu môi nhìn cô, “Bằng không vì sao có nhiều chàng trai theo đuổi cậu như vậy, cậu cũng không đồng ý? Lúc này lại đột nhiên dẫn theo một bé trai xinh đẹp, còn không chịu nói cho mình biết hán là ai?”

“Hán tên Đỗ Vũ Thần, ngày hôm qua tan tầm, trên đường về nhà thuận tiện nhặt về.” Thở dài, Ân Tuyên Mai nói cho cô chân tướng.

“Nhặt được?!” Nghiêm Linh Quân kinh hô, “Cậu cứ đùa? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Ân Tuyên Mai lại lần nữa thở dài, nhẹ nhàng bâng quơ đem chuyện từ tối hôm qua cho tới hôm nay nói một lần, mà Nghiêm Linh Quân mắt tròn trắng nhìn cô, mồm mở rộng đến nỗi chực con ruồi con bay vào trợn vện.

“Cậu làm việc cũng không suy nghĩ đến hậu quả sao? Cậu có nghĩ tới là, người nhà hán nói không chừng bây giờ lòng như lửa đốt, lo lắng hán có phải bị bắt cóc không? Có lẽ mẹ hán lo lắng đến té xỉu, có lẽ ba hán sớm trình cảnh sát, có lẽ... Cậu rốt cuộc nào có phải bị là phẳng luôn rồi không?” Sau một lúc lâu, Nghiêm Linh Quân bắt đầu tức giận rống to với cô, “Hiện tại làm sao bây giờ? Có lẽ cảnh sát sẽ tìm được thôi... Nếu không thì, cậu phải đem hán giấu đi.” Nói xong, Nghiêm Linh Quân liền khẩn trương nhìn về Đỗ Vũ Thần.

“Này, cậu rốt cuộc là bị đụng chỗ nào hòng nào luôn rồi?” Ân Tuyên Mai vội vàng giữ chặt cô.

“Cậu còn nói mình điên? Mình đang suy nghĩ cho cậu đó!” Nghiêm Linh Quân ghen hòng trợn trời nhìn cô.

“Ai. Mình còn không lo lắng, cậu còn ở đó mà khẩn trương cái gì?” Ân Tuyên Mai buồn cười nói, “Huống chi tên tiểu quỷ Vũ Thần này thật sự rất thông minh, hán biết rõ tình huống của chính mình, nên không cần lo gì hết!”

“Nhưng mà hán chỉ là một đứa trẻ, có ai sẽ nghe lời một thằng nhóc miệng còn hôi sữa? Không được, mình thấy cậu trước mắt nên giấu hán đi thì an toàn hơn.” Nghiêm Linh Quân vẫn là lo lắng lắc đầu.

“Cậu cũng đừng lo lắng có thể chứ?” Ân Tuyên Mai lại lần nữa giữ chặt cô, “Cùng lắm thì chờ lát nữa mình kêu Vũ Thần gọi điện thoại về nhà một cái thôi! Bây giờ mình chờ hán ăn xong rồi sẽ đưa hán về.”

“Đội lát nữa? Mình nghĩ là bây giờ luôn đi!” Nghiêm Linh Quân suy nghĩ một chút, lại nói thêm

Ân Tuyên Mai vô lực lắc đầu, tiến về phía trước dắt tay Đỗ Vũ Thần, “Vũ Thần, chúng ta về nhà.”

“Ân Tuyên Mai, có thể lại mua một ít đường xào hạt dẻ sao?” Đỗ Vũ Thần ngẩng đầu hỏi, đây là lần đầu tiên hắn ăn đồ ăn vỉa hè gì đó, không nghĩ tới thật là ngon hết sảy, hại hắn ăn một lần liền không kiềm chế được cái miệng.

“Được thôi!” Ân Tuyên Mai cười nói.

“Tiểu Mai, cậu đừng quên chính sự.” Nghiêm Linh Quân nhắc nhở.

“Mình biết.” Ân Tuyên Mai gật đầu một cái, “Được rồi, chúng ta đi, buổi tối giúp mình xin phép trưởng phòng cho nghỉ một ngày nha.”

“Được, được.” Nghiêm Linh Quân nhận lời, lo lắng nhắc nhở lần nữa, “Đừng quên chính sự nha!”

“Nhớ kỹ, bye bye.” Ân Tuyên Mai cười với cô, sau đó dắt Đỗ Vũ Thần đi mua đường xào hạt dẻ bên vệ đường.

* * *

“Này, ta tìm Đỗ Minh.” Đỗ Vũ Thần dưới sự giám sát của Ân Tuyên Mai, đành bất đắc dĩ phải điện thoại về nhà.

Ân Tuyên Mai một bên trừng mắt nhìn Đỗ Vũ Thần, trách hắn bắt kính kêu thẳng tọc danh của cha mẹ!

Đỗ Vũ Thần không chú ý tới cái nhìn chăm chăm của cô, một mực trầm tư, chẳng lẽ trên mặt hắn có viết bốn chữ “Ta là thằng ngốc” sao? Hắn sẽ dễ dàng lạc đường hoặc bị bắt cóc như vậy? Một cho Tiểu Quân nào đó nhọc công nghĩ ra! Bây giờ thì tốt rồi, Ân Tuyên Mai thể nhưng lại muốn hắn gọi điện thoại về nhà báo bình an, thế này hắn không gọi cũng không được. Bất quá nói thật, hắn không phải sợ gọi điện thoại về nhà, hắn sợ là nếu là không cẩn thận bị mẹ già nhận được, đến lúc đó hắn biết nói gì đây?

“Đỗ Minh? Xin hỏi là ai muốn tìm hắn?” Vu Tĩnh Nhã khách khí hỏi.

Đỗ Vũ Thần trong lòng kêu khổ không thôi, hắn thật đúng là gặp quạ đen, điện thoại lại bị mẹ nhận được! Làm sao bây giờ? Nhìn Ân Tuyên Mai một cái, hắn không thể nói ra lời làm cho cô hoài nghi, lại không thể làm khiến mẹ già biết tình huống hiện tại của hắn, thế này muốn hắn phải mở miệng thế nào?

“Xin hỏi là muốn tìm ai vậy?” Vu Tĩnh Nhã không nhận được câu trả lời nên hỏi lại.

“Ách.....” Đỗ Vũ Thần ách nửa ngày lại nói không ra nửa câu hoàn chỉnh.

Ân Tuyên Mai trừng mắt nhìn Đỗ Vũ Thần đang lúng túng, không hiểu hắn rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, vì sao cầm phone không nói một câu nào? Chẳng lẽ không có người tiếp sao?

Sau một lúc lâu, cô rốt cuộc không chịu nổi, liền đoạt lấy điện thoại từ tay hắn, “Này... Nga, chào cô ạ, xin hỏi Đỗ Minh tiên sinh có đó không?”

Vu Tĩnh Nhã đứng hình một giây, thế nào đột nhiên thay đổi người tiếp? Nhưng lại là một người phụ nữ đó! “Cô là ai?” Lúc này bà cũng không khách khí nữa.

“Ách, ta là Ân Tuyên Mai.....”

Ân Tuyên Mai? Hình như chưa từng nghe qua nha! “Cô tìm ông xã tôi làm cái gì?” Vu Tĩnh Nhã khẩu khí không tốt lắm cắt ngang lời của cô.

“Ông xã của cô? Vậy cô là Đỗ phu nhân rồi?” Ân Tuyên Mai ngoài ý muốn hỏi, trừng mắt như muốn trách tội Đỗ Vũ Thần.

“Đúng, tôi chính là Đỗ phu nhân, cô có gì phải làm sao?” Vu Tĩnh Nhã nghiêm nghị hỏi, bà mới ra ngoài khoảng vài ngày mà lại có người phụ nữ gọi điện thoại ông chồng đáng chết kia của bà, thật không hiểu hắn đã làm biết bao nhiêu chuyện sau lưng bà rồi?

“Chào Đỗ phu nhân, con là...”

“Tôi biết cô là Ân Tuyên Mai, cô rốt cuộc có chuyện gì? Tôi cũng không cần nghe cô giải thích nhiều vậy!” Minh hiện tại cần phải vội vã đi tìm tên đáng ghét kia tính sổ mới được! Vu Tĩnh Nhã nghĩ thầm trong lòng.

“Ách, con là bạn của Vũ Thần, hôm nay gọi điện thoại đến để...” Ân Tuyên Mai lúng ta lúng túng nói, không hiểu chính mình vừa mới nói sai cái gì, vì sao Đỗ phu nhân nghe giọng như không được vui lắm thì phải?

“Vũ Thần?” Vu Tĩnh Nhã sững sốt một chút, “Cô là bạn của Vũ Thần?”

“Vâng, hôm nay con gọi điện thoại đến muốn nói cho cô chú là Vũ Thần ngày hôm qua qua đêm ở chỗ con, cô chú...”

“Qua đêm chỗ cô sao...” Vu Tĩnh Nhã bèn nhon cắt đứt lời của cô, “Ngày hôm qua mấy con ngủ cùng nhau sao?” Bà nhanh nhẩu sốt ruột hỏi.

“Đúng, chúng con...”

“Ý cô là ngủ trên cùng một cái giường, đắp cùng một cái chăn.” Vừa nghe thấy cô thừa nhận, Vu Tĩnh Nhã lại cắt đứt lời của cô, nói với giọng thận trọng lạ thường khi nhắc đến loại chuyện này ==

“Đúng rồi! Chúng ta là ngủ trên cùng một chiếc giường, đắp cùng một cái chăn!” Ân Tuyên Mai không hiểu bà vì sao đột nhiên thay đổi giọng điệu, Vũ Thần cùng cô ngủ trên cùng một chiếc giường có cái gì không đúng sao?

Đỗ Vũ Thần đứng bên cạnh mảy nhủ chặt, dưới tình hình này, có mẹ già chen một chân vào, nói vậy tương lai của hai người bọn họ nhất định càng khả quan.

Vu Tĩnh Nhã lúc này không nói được lời nào, bạn gái của con trai tuy nhiều, nhưng chưa bao giờ từng nghe hẳn nghiêm túc đối với cô gái nào, huống chi qua đêm ở nhà cô gái nào, bởi vì hẳn luôn luôn đề phòng cướp như phòng ngừa lời đồn đến tai bà, rất sợ bà bức bách hẳn chôn thân nơi cạm bẫy hôn nhân, mà bây giờ thì...

“Điện thoại này là ai đưa cho cô?” Vu Tĩnh Nhã hỏi, đường dây điện thoại riêng của phòng thí nghiệm này không có nhiều người biết được, mà cô lại biết, vậy khả năng chỉ có một.

“Là Vũ Thần gọi ạ!”

Quả nhiên là Vũ Thần cho cô này số điện thoại riêng này, việc này chứng tỏ Ân Tuyên Mai đối với hắn rất quan trọng, thấy chuyện tốt đang có dấu hiệu thành hiện thực, nguyện vọng được sớm ấm chăn của bà cũng sắp được thực hiện!” Nghĩ vậy, Vu Tĩnh Nhã liền vui mừng.

“Đỗ phu nhân?” Đối phương im lặng làm cho hai hàng lông mày của Ân Tuyên Mai nhủ chặt.

“Hà, cái gì?” Vu Tĩnh Nhã lấy lại tinh thần.

“Con gọi điện thoại về chủ yếu là sợ cô chú lo lắng cho Vũ Thần tối hôm qua không về nhà, cho nên...”

“Không sao, không sao, hắn đã lớn nên không cần chúng ta lo lắng, Tuyên Mai, cô có thể gọi con như vậy không?” Vu Tĩnh Nhã cười cười hỏi, cô gái này có thể giữ con trai bà qua đêm ở nhà mình, có năng lực lấy được số điện thoại riêng biệt này thì thực có thể là con dâu tương lai của bà, là mẹ tương lai của cháu bà, bà cần quan tâm cô hơn chút nữa mới được.

“Ách, có thể.” Ân Tuyên Mai bị dọa bởi thái độ cùng giọng điệu quay ngoắt 180 độ này của bà.

“Tuyên Mai nha, con năm nay mấy tuổi?” Vu Tĩnh Nhã với thanh âm từ ái truyền từ điện thoại tới tai Ân Tuyên Mai.

“Hai mươi lăm tuổi, Đỗ phu nhân...”

“Vậy cô cao bao nhiêu nha?”

“Ách, 1m65, Đỗ phu nhân...”

“Tuyên Mai nha, đừng khách sáo vậy chứ, gọi ta là bác gái thì được rồi.”

Vu Tĩnh Nhã hòa ái nói, trong lòng nghĩ thầm: Hai mươi lăm tuổi, 165 cm, quả là xứng đôi vừa lứa với Vũ Thần hai mươi tám tuổi, cao 185 cm, thật sự là quá hợp nha! Hơn nữa theo như ánh mắt của Vũ Thần mà nói, cô nhất định cũng bộ dạng khá tốt, thanh âm cũng thực ngọt ngào, ừ, thật muốn nhìn thấy cô ngoài đời, “Tuyên Mai nha, khi nào thì về nhà bác chơi đi!” Bà lập tức mời.

“Ách, việc này... con...” Không biết trả lời thế nào, Ân Tuyên Mai ngấm nửa ngày chưa ra câu hoàn chỉnh.

Như là hiểu được Ân Tuyên Mai đang khó xử, Vu Tĩnh Nhã không cần nhất định phải nghe được đáp án, dù sao việc này gấp không được, “Tuyên Mai, hiện tại con làm việc ở đâu vậy?”

“Con làm nhân viên kế toán ở xí nghiệp Thánh Đường ạ.” Ân Tuyên Mai không nghi ngờ gì mà trả lời, bởi vì nếu cô gặp phải tình huống này, đương nhiên cũng sẽ hỏi rõ ràng thân phận của đối phương.

Đỗ Vũ Thần nhủ mảy, cô đúng là viên chức của công ty mình, kỳ quái, vì sao hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng chú ý tới cô vậy?

“Thì ra là thế.” Vu Tĩnh Nhã thì thảo tự nói, lại nhìn đến chồng mình đang đi vào, bà vội nói: “Con chờ một chút, Đỗ Minh đến đây.” Bà sau khi đem phone đưa cho Đỗ Minh liền cao hứng nghĩ: Thì ra cô là viên chức trong công ty của con bà đó, đã biết được điều này, sự tình sẽ dễ dàng hơn, bà cũng có thể nhanh chóng đến công ty thăm thính tình hình cái đã.

Đỗ Minh không hiểu ra sao tiếp nhận ông nghe mà thê tử đưa cho hắn, “Ta là Đỗ Minh, xin hỏi ai vậy?”

“Đỗ tiên sinh?” Ân Tuyên Mai hít một hơi, rốt cục cũng thay đổi người nghe, bằng không cứ như vậy mà truy vấn tiếp, cô không biết mẹ của Vũ Thần lại hỏi cô vấn đề kỳ quái nào nữa, “Đỗ Vũ Thần con bác đang ở chỗ con, có thể nói cho con biết địa chỉ nhà hai bác không ạ, con sẽ đưa bé về.”

“Vũ Thần ở chỗ cô?!” Đỗ Minh kêu lên sợ hãi.

“Đừng, tôi hôm qua con thấy hấn một mình ngồi ven đường, cho nên mang bé về nhà, bác có thể nói địa chỉ cho con biết không? Lát nữa con dẫn bé về cho ạ.” Ân Tuyên Mai mỉm cười, thể này mới giống tâm trạng của người làm cha làm mẹ lo lắng cho con mình đang bị mất tích chứ!

“Không, cô không cần đưa hấn về.” Đỗ Minh hồi phục sau khiếp sợ, khẩn trương kêu to ngăn cản cô.

“Cái gì? Bác nói cái gì?” Ân Tuyên Mai không tin hỏi lại, có phải lỗi tai của cô có vấn đề nên nghe bậy bạ không?

“Ách... Ý của ta là không sao đâu, cho hấn tạm ở chỗ cô chơi vài bữa cũng tốt lắm.” Đỗ Minh vội lái sang đề tài khác, quay đầu nhìn về phía thê tử của chính mình, tốt quá, cô giống như không chú ý hấn nói cái gì hết.

Ân Tuyên Mai gặp phải tình huống này thì thực sự bị dọa không nhẹ, hai người kia là dạng cha mẹ gì vậy? Một người thì luôn hỏi những vấn đề kỳ quái, mà một ước lại có bộ dáng như muốn đuổi con mình đi thật xa, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy trời?

Đỗ Vũ Thần nghe thấy Ân Tuyên Mai kêu “Đỗ tiên sinh” thì đã muốn lấy lại phone rồi, lúc này thấy cô đang bị đóng băng, không nghĩ nhiều, hấn liền lấy lại microphone, “Ông già?”

“Thằng quý?”

“Cha và cô ấy nói cái gì vậy? Cô ấy hình như bị cha dọa ngây người.” Đỗ Vũ Thần thấy Ân Tuyên Mai bên cạnh vẫn giữ thần thái ngu ngu, tò mò hỏi.

“Cha có nói cái gì đâu?” Đỗ Minh phủ nhận nói, “Con rốt cuộc ở nơi nào, theo kế hoạch của chúng ta thì con phải ở khách sạn năm sao chứ, sau đó lại liên lạc với cha?”

“Khách sạn năm sao? Cha còn dám nói! Đá con ra một mình ra ngoài xong thì phải mông rù bỏ trách nhiệm, cha nói một đứa trẻ tám tuổi như con thì có khách sạn nào chịu cho nghỉ lại?” Lời nói tuôn ra như thác nước, lại còn mang theo giọng điệu tức giận, Đỗ Vũ Thần bất bình chất vấn ông.

“Ách, ta quên thôi!” Đỗ Minh vô tội nói.

“Hừ!” Đỗ Vũ Thần hừ lạnh một tiếng, “Thuốc giải thì cha chế tạo tới đâu rồi?”

“Này...”

“Này cái gì?” Đỗ Vũ Thần thanh âm có chút lớn tiếng.

“Cha đang cố gắng hết sức đây.” Đỗ Minh bị dọa sắp chết, vội vàng trả lời.

Đỗ Vũ Thần an tĩnh lại sau năm giây, “Mẹ đã về.” Đây không phải là câu hỏi, mà là câu trần thuật.

Đỗ Minh tim đập nhất thời loạn vài nhịp, “Thằng quý, đang uy hiếp cha sao!” Hấn bảo vệ phone nói.

“Ta còn chưa nói cái gì.” Đỗ Vũ Thần lộ ra nụ cười đẹp như thiên sứ.

“Con không cần làm cha sợ có thể chứ?” Đỗ Minh vỗ ngực nói với khẩu khí oán trách.

“Một tuần.” Giống như những người đàn ông đang nói chuyện phiếm, Đỗ Vũ Thần nhẹ nhàng phun ra những lời này.

“Cái gì?” Huyết sắc chính thức theo Đỗ Minh hoảng hốt mà dần rút đi, hấn run run hỏi.

“Nga, cha à, con biết rồi, thứ Sáu tuần sau con về nhà, được thôi, nói cho mẹ là con yêu bà.” Đỗ Vũ Thần bộ dáng như đứa trẻ ngoan nói chuyện với người đầu dây bên kia.

“Tiểu tử, con không thể như vậy nha! Rõ ràng chưa tới một tháng...” Đỗ Minh quả thực sắp khóc rồi.

“Được, nói với mẹ là thứ Sáu tuần sau gặp, đến lúc đó con nhất định sẽ trở về, vậy, bye bye nha!” Đỗ Vũ Thần thẳng thắn gật đầu nói, xong rồi còn khuyến mãi thêm cái hôn gió mới cắt đứt điện thoại.

Nghe phone phát ra tiếng bip bip, Đỗ Minh thực sự muốn khóc, thời gian một tuần ngắn ngủi thế này thì làm sao hấn hô biến ra được thuốc giải đây? Con của hấn thật sự là lòng dạ rắn rết!

“Làm sao vậy? Muốn chị đưa em trở về sao?” Đầu dây bên này, Ân Tuyên Mai thấy Đỗ Vũ Thần cúp điện thoại, thì quan tâm hỏi.

“Ân Tuyên Mai, ta có thể ở nhà cô một tuần không?” Đỗ Vũ Thần trưng ra biểu cảm ngây thơ vô (số) tội hỏi cô.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Ân Tuyên Mai phát hoảng.

“Ba ta nói với ta, bọn họ có chuyện quan trọng phải đi phía nam một tuần, muốn ta ngoan ngoãn ở đây chờ bọn họ về, nhưng mà ta không dám ở nhà một mình.” Đỗ Vũ Thần đáng thương hề hề trả lời.

“Cái gì?! Một tuần?! Chẳng lẽ bọn họ cứ như vậy bỏ lại em một mình cô đơn mà đến phía nam?” Ân Tuyên Mai mắt chữ O, mồm chữ A, không dám tin hỏi.

Đỗ Vũ Thần đáng thương gật gật đầu, sau đó bày ra vẻ mặt sợ hãi ngẩng đầu hỏi Ân Tuyên Mai, “Ta có thể ở cùng cô một tuần không?”

Ân Tuyên Mai thấy vậy nhưng không có trả lời, cô đang suy nghĩ rốt cuộc là cái dạng cha mẹ gì mà có thể nhẫn tâm đem con nhỏ quăng ra sau đầu, không để ý tới? Là việc cấp bách gì mà lại quan trọng hơn việc bảo toàn tính mạng cho con trai? Chẳng lẽ bọn họ thực sự tin tưởng cô như thế - một người xa lạ chưa từng gặp mặt?

“Nếu không được, ta đây trở về nhà cũng được.” Thấy cô không có động tĩnh gì, Đỗ Vũ Thần âm thầm nói.

“Có thể, đương nhiên có thể.” Ân Tuyên Mai thương xót ôm hán vào lòng, ôn nhu vỗ về tóc của hán, “Một tuần này em hãy ở nhà chị đi.”

“Thực sự có thể chứ?” Đỗ Vũ Thần vui mừng ngẩng đầu hỏi, một lát sau lại lo lắng nhíu mày nói: “Như vậy liệu ta có quấy rầy đến cô? Cô có cảm thấy bất tiện không?”

“Sẽ không, chị vui mừng còn không kịp, còn có em làm bạn nữa!” Ân Tuyên Mai hôn hán một cái, thương hán là một đứa trẻ “hiểu chuyện”.

Đem mặt chôn ở cổ cô, Đỗ Vũ Thần quả thực vui mừng đến hóng nảo rồi, thế này hán lại có thể danh chính ngôn thuận cùng cô ở chung, hán muốn lợi dụng tốt một tuần này, nhất định phải bới móc cho ra tất cả những việc có liên quan đến cô, tốt nhất là không nên buông tha cả sự tích 18 đời tổ tông của cô nữa.

“Ân Tuyên Mai, ta thích cô.” Sau một lúc lâu, Đỗ Vũ Thần ngẩng đầu lên nhìn cô nói.

“Chị cũng thích em nha!” Không có chú ý tới ánh mắt lóe lên của hán, cô lại lần nữa nhìn hán mỉm cười hồi lâu nói.

Há há há, thế này thì bọn họ thật đúng là xuất phát từ sự tình nguyện của hai bên rồi! Đỗ Vũ Thần đắc ý nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 3.2

“Mình không có nói vậy nhe, là cậu tự nói thôi!” Ân Tuyên Mai liếc mắt cô một cái nói.

“Đương nhiên, mình nói là chuẩn không cần chỉnh, cậu không cần hoài nghi.” Nghiêm Linh Quân đắc ý nói, sau đó chỉ vào Đỗ Vũ Thần hỏi, “Hán là ai vậy, cậu còn chưa có nói cho mình biết!”

“Tiểu Quân, vì sao cậu lại cảm thấy hứng thú với hán như vậy chứ?” Ân Tuyên Mai tò mò hỏi.

“Đừng nói với mình là cậu không biết nhóc này lại xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành sao?” Nghiêm Linh Quân liếc cô một cái hỏi.

“Cái này và vấn đề cậu hỏi có liên quan gì hông?” Cô không hiểu nói.

“Cậu chẳng lẽ không phát hiện có bao nhiêu người khi đi qua trước cửa hàng đều không nhịn được liếc hán một cái sao?” Nhìn Đỗ Vũ Thần đang ngồi một góc ở trước cửa quán ăn tỉnh đường xào hạt dẻ, Nghiêm Linh Quân hỏi cô.

“Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì nha? Có thể hay không phiền cậu nói rõ ràng, đừng quanh co lòng vòng có thể chứ?” Ân Tuyên Mai đau đầu yêu cầu cô.

“Ai nha! Cậu sao lại phản ứng xì lô mô sần (slow-motion) vậy?” Nghiêm Linh Quân ra vẻ tức giận trừng mắt nhìn cô một cái, “Cô ngẫm lại xem, hán bộ dạng xinh đẹp hấp dẫn như vậy, không phải là tiêu chuẩn của người mẫu quảng cáo sao? Mình hôm kia nhìn thấy một quảng cáo tuyển dụng khá hay ho trên tạp chí – cần tuyển một ngôi sao quảng cáo nhỏ tuổi, cậu có biết là mình vừa nhìn thấy hán đã nghĩ đến nội dung quảng cáo này không? Cậu có biết...”

“Không thể nào.” Ân Tuyên Mai chém như đinh đóng cột.

“Cậu sao lại nói không thể nào?” Bị Ân Tuyên Mai nhảy vào hòng ngồi, Nghiêm Linh Quân có chút không hiểu hỏi cô.

“Mình sẽ không cho hán làm ngôi sao khi còn nhỏ tuổi.” Ân Tuyên Mai giọng điệu kiên định không dòi.

“Vi sao?” Nghiêm Linh Quân gần như hét lại.

“Cậu không thiếu tiền, làm sao lại động não ra cái kế hoạch này đánh phủ đầu hần?” Ân Tuyên Mai lặng lẽ hỏi lại.

“Không có nha, chơi cho dzui thôi!” Nghiêm Linh Quân nhún vai trả lời.

“Chơi vui? Bà chị này, sao cậu nhặt nhèo quá vậy!” Ân Tuyên Mai biểu cảm như muốn té xỉu.

“Này, mình là đang hưởng ứng chính sách tìm kiếm tài năng cho quốc gia thôi, cho nên vì Tổ quốc mà suy nghĩ đó! Bộ dạng của hần chính là hình mẫu của một ngôi sao nhỏ tuổi, không phát huy một chút chẳng phải rất đáng tiếc sao?” Nghiêm Linh Quân bĩu môi, biểu cảm như làm ơn mắc oán mà nói.

“Cậu... Quên đi.” Ân Tuyên Mai nói không lại cô đành phải thờ dài.

“Cậu quên, còn mình thì không.” Nghiêm Linh Quân không buông tha nói, “Hơn nữa nói cả buổi, cậu còn chưa có nói cho mình hần rốt cuộc là ai nha!”

“Mình không phải nói nó là em trai mình sao sao?”

“Hừ, đánh chết mình cũng không tin, cậu rốt cuộc muốn giấu giếm cái gì? Chẳng lẽ hần là em trai của bạn trai cậu? Hay là cháu cậu?” Nghiêm Linh Quân bày ra vẻ mặt thần thần bí bí nói.

“Bạn trai? Cậu nghĩ đi đâu vậy? Mình không phải đã nói mình không có bạn trai sao?” Ân Tuyên Mai nhúu mày nói.

“Ai biết? Nói không chừng cậu đang gạt người.” Nghiêm Linh Quân bĩu môi nhìn cô, “Bằng không vì sao có nhiều chàng trai theo đuổi cậu như vậy, cậu cũng không đồng ý? Lúc này lại đột nhiên dẫn theo một bé trai xinh đẹp, còn không chịu nói cho mình biết hần là ai?”

“Hần tên Đỗ Vũ Thần, ngày hôm qua tan tầm, trên đường về nhà thuận tiện nhặt về.” Thờ dài, Ân Tuyên Mai nói cho cô chân tướng.

“Nhặt được?!” Nghiêm Linh Quân kinh hô, “Cậu cứ đùa? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Ân Tuyên Mai lại lần nữa thờ dài, nhẹ nhàng bâng quơ đem chuyện từ tối hôm qua cho tới hôm nay nói một lần, mà Nghiêm Linh Quân mắt tròn trố nhìn cô, mồm mở rộng đến nỗi chực con ruồi con bay vào tròn vẹn.

“Cậu làm việc cũng không suy nghĩ đến hậu quả sao? Cậu có nghĩ tới là, người nhà hần nói không chừng bây giờ lòng như lửa đốt, lo lắng hần có phải bị bắt cóc không? Có lẽ mẹ hần lo lắng đến té xỉu, có lẽ ba hần sớm trình cảnh sát, có lẽ... Cậu rốt cuộc nào có phải bị là phăng luôn rồi không?” Sau một lúc lâu, Nghiêm Linh Quân bắt đầu tức giận rống to với cô, “Hiện tại làm sao bây giờ? Có lẽ cảnh sát sẽ tìm được thôi... Nếu không thì, cậu phải đem hần giấu đi.” Nói xong, Nghiêm Linh Quân liền khẩn trương nhìn về Đỗ Vũ Thần.

“Này, cậu rốt cuộc là bị đụng chỗ nào hổng não luôn rồi?” Ân Tuyên Mai vội vàng giữ chặt cô.

“Cậu còn nói mình điên? Mình đang suy nghĩ cho cậu đó!” Nghiêm Linh Quân nghẹn họng trân trối nhìn cô.

“Ai. Mình còn không lo lắng, cậu còn ở đó mà khẩn trương cái gì?” Ân Tuyên Mai buồn cười nói, “Huống chi tên tiểu quỷ Vũ Thần này thật sự rất thông minh, hần biết rõ tình huống của chính mình, nên không cần lo gì hết!”

“Nhưng mà hần chỉ là một đứa trẻ, có ai sẽ nghe lời một thằng nhóc miệng còn hôi sữa? Không được, mình thấy cậu trước mắt nên giấu hần đi thì an toàn hơn.” Nghiêm Linh Quân vẫn là lo lắng lác đác.

“Cậu cũng đừng lo lắng có thể chứ?” Ân Tuyên Mai lại lần nữa giữ chặt cô, “Cùng lắm thì chờ lát nữa mình kêu Vũ Thần gọi điện thoại về nhà một cái thôi! Bây giờ mình chờ hần ăn xong rồi sẽ đưa hần về.”

“Đợi lát nữa? Mình nghĩ là bây giờ luôn đi!” Nghiêm Linh Quân suy nghĩ một chút, lại nói thêm.

Ân Tuyên Mai vô lực lắc đầu, tiến về phía trước dắt tay Đỗ Vũ Thần, “Vũ Thần, chúng ta về nhà.”

“Ân Tuyên Mai, có thể lại mua một ít đường xào hạt dẻ sao?” Đỗ Vũ Thần ngẩng đầu hỏi, đây là lần đầu tiên hần ăn đồ ăn vỉa hè gì đó, không nghĩ tới thật là ngon hết sảy, hần ăn một lần liền không kiềm chế được cái miệng.

“Được thôi!” Ân Tuyên Mai cười nói.

“Tiểu Mai, cậu đừng quên chính sự.” Nghiêm Linh Quân nhắc nhở.

“Mình biết.” Ân Tuyên Mai gật đầu một cái, “Được rồi, chúng ta đi, buổi tối giúp mình xin phép trường phòng cho nghỉ một ngày nha.”

“Được, được.” Nghiêm Linh Quân nhận lời, lo lắng nhắc nhở lần nữa, “Đừng quên chính sự nha!”

“Nhớ kỹ, bye bye.” Ân Tuyên Mai cười với cô, sau đó dắt Đỗ Vũ Thần đi mua đường xào hạt dẻ bên vệ đường.

* * *

“Này, ta tìm Đỗ Minh.” Đỗ Vũ Thần dưới sự giám sát của Ân Tuyên Mai, đành bắt đầu dĩ phải điện thoại về nhà.

Ân Tuyên Mai một bên trừng mắt nhìn Đỗ Vũ Thần, một bên trách hắt hủi kêu thảng tặc danh của cha mẹ!

Đỗ Vũ Thần không chú ý tới cái nhìn chăm chăm của cô, một mực trầm tư, chẳng lẽ trên mặt hắn có viết bốn chữ “Ta là thằng ngốc” sao? Hắn sẽ dễ dàng lạc đường hoặc bị bắt cóc như vậy? Một cho Tiểu Quân nào đó nhọc công nghĩ ra! Bây giờ thì tốt rồi, Ân Tuyên Mai thế nhưng lại muốn hắn gọi điện thoại về nhà báo bình an, thế này hắn không gọi cũng không được. Bất quá nói thật, hắn không phải sợ gọi điện thoại về nhà, hắn sợ là nếu là không cẩn thận bị mẹ già nhận được, đến lúc đó hắn biết nói gì đây?

“Đỗ Minh? Xin hỏi là ai muốn tìm hắn?” Vu Tĩnh Nhã khách khí hỏi.

Đỗ Vũ Thần trong lòng kêu khổ không thôi, hắn thật đúng là gặp quạ đen, điện thoại lại bị mẹ nhận được! Làm sao bây giờ? Nhìn Ân Tuyên Mai một cái, hắn không thể nói ra lời làm cho cô hoài nghi, lại không thể làm khiến mẹ già biết tình huống hiện tại của hắn, thế này muốn hắn phải mở miệng thế nào?

“Xin hỏi là muốn tìm ai vậy?” Vu Tĩnh Nhã không nhận được câu trả lời nên hỏi lại.

“Ách.....” Đỗ Vũ Thần ách nửa ngày lại nói không ra nửa câu hoàn chỉnh.

Ân Tuyên Mai trừng mắt nhìn Đỗ Vũ Thần đang lúng túng, không hiểu hắn rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, vì sao cảm phone không nói một câu nào? Chẳng lẽ không có người tiếp sao?

Sau một lúc lâu, cô rút cuộc không chịu nổi, liền đoạt lấy điện thoại từ tay hắn, “Này... Nga, chào cô ạ, xin hỏi Đỗ Minh tiên sinh có đó không?”

Vu Tĩnh Nhã đứng hình một giây, thế nào đột nhiên thay đổi người tiếp? Nhưng lại là một người phụ nữ đó! “Cô là ai?” Lúc này bà cũng không khách khí nữa.

“Ách, ta là Ân Tuyên Mai.....”

Ân Tuyên Mai? Hình như chưa từng nghe qua nha! “Cô tìm ông xã tôi làm cái gì?” Vu Tĩnh Nhã khẩu khí không tốt lắm cắt ngang lời của cô.

“Ông xã của cô? Vậy cô là Đỗ phu nhân rồi?” Ân Tuyên Mai ngoài ý muốn hỏi, trừng mắt như muốn trách tội Đỗ Vũ Thần.

“Đúng, tôi chính là Đỗ phu nhân, cô có gì phải làm sao?” Vu Tĩnh Nhã nghiêm nghị hỏi, bà mới ra ngoài khoảng vài ngày mà lại có người phụ nữ gọi điện thoại ông chồng đáng chết kia của bà, thật không hiểu hắn đã làm biết bao nhiêu chuyện sau lưng bà rồi?

“Chào Đỗ phu nhân, con là...”

“Tôi biết cô là Ân Tuyên Mai, cô rút cuộc có chuyện gì? Tôi cũng không cần nghe cô giải thích nhiều vậy!” Minh hiện tại cần phải vội đi tìm tên đáng ghét kia tính sổ mới được! Vu Tĩnh Nhã nghĩ thầm trong lòng.

“Ách, con là bạn của Vũ Thần, hôm nay gọi điện thoại đến để...” Ân Tuyên Mai lúng ta lúng túng nói, không hiểu chính mình vừa mới nói sai cái gì, vì sao Đỗ phu nhân nghe giọng như không được vui lắm thì phải?

“Vũ Thần?” Vu Tĩnh Nhã sững sốt một chút, “Cô là bạn của Vũ Thần?”

“Vâng, hôm nay con gọi điện thoại đến muốn nói cho cô chú là Vũ Thần ngày hôm qua qua đêm ở chỗ con, cô chú...”

“Qua đêm chỗ cô sao...” Vu Tĩnh Nhã bèn nhon cắt đứt lời của cô, “Ngày hôm qua mấy con ngủ cùng nhau sao?” Bà nhanh nhẩu sốt ruột hỏi.

“Đúng, chúng con...”

“Ý cô là ngủ trên cùng một cái giường, đắp cùng một cái chăn.” Vừa nghe thấy cô thừa nhận, Vu Tĩnh Nhã lại cắt đứt lời của cô, nói với giọng thận trọng lạ thường khi nhắc đến loại chuyện này =.=

“Đúng rồi! Chúng ta là ngủ trên cùng một chiếc giường, đắp cùng một cái chăn!” Ân Tuyên Mai không hiểu bà vì sao đột nhiên thay đổi giọng điệu, Vũ Thần cùng cô ngủ trên cùng một chiếc giường có cái gì không đúng sao?

Đỗ Vũ Thần đứng bên cạnh mày nhử chặt, dưới tình hình này, có mẹ già chen một chân vào, nói vậy tương lai của hai người bọn họ nhất định càng khả quan.

Vu Tĩnh Nhã lúc này không nói được lời nào, bạn gái của con trai tuy nhiều, nhưng chưa bao giờ từng nghe hắn nghiêm túc đối với cô gái nào, huống chi qua đêm ở nhà cô gái nào, bởi vì hắn luôn luôn đề phòng cướp như phòng ngừa lời đồn đến tai bà, rất sợ bà bức bách hắn chôn thân nơi cạm bẫy hôn nhân, mà bây giờ thì...

“Điện thoại này là ai đưa cho cô?” Vu Tĩnh Nhã hỏi, đường dây điện thoại riêng của phòng thí nghiệm này không có nhiều người biết được, mà cô lại biết, vậy khả năng chỉ có một.

“Là Vũ Thần gọi ạ!”

Quả nhiên là Vũ Thần cho cô này số điện thoại riêng này, việc này chứng tỏ Ân Tuyên Mai đối với hấn rất quan trọng, thấy chuyện tốt đang có dấu hiệu thành hiện thực, nguyện vọng được sớm ấm cháu của bà cũng sắp được thực hiện!” Nghĩ vậy, Vu Tĩnh Nhã liền vui mừng.

“Đỗ phu nhân?” Đỗ phương im lặng làm cho hai hàng lông mày của Ân Tuyên Mai nhíu chặt.

“Hả, cái gì?” Vu Tĩnh Nhã lấy lại tinh thần.

“Con gọi điện thoại về chủ yếu là sợ cô chú lo lắng cho Vũ Thần tối hôm qua không về nhà, cho nên...”

“Không sao, không sao, hấn đã lớn nên không cần chúng ta lo lắng, Tuyên Mai, cô có thể gọi con như vậy không?” Vu Tĩnh Nhã cười cười hỏi, cô gái này có thể giữ con trai bà qua đêm ở nhà mình, có năng lực lấy được số điện thoại riêng biệt này thì thực có thể là con dâu tương lai của bà, là mẹ tương lai của cháu bà, bà cần quan tâm cô hơn chút nữa mới được.

“Ách, có thể.” Ân Tuyên Mai bị dọa bởi thái độ cùng giọng điệu quay ngoắt 180 độ này của bà.

“Tuyên Mai nha, con năm nay mấy tuổi?” Vu Tĩnh Nhã với thanh âm từ ái truyền từ điện thoại tới tai Ân Tuyên Mai.

“Hai mươi lăm tuổi, Đỗ phu nhân...”

“Vậy cô cao bao nhiêu nha?”

“Ách, 1m65, Đỗ phu nhân...”

“Tuyên Mai nha, đừng khách sáo vậy chứ, gọi ta là bác gái thì được rồi.”

Vu Tĩnh Nhã hòa ái nói, trong lòng nghĩ thầm: Hai mươi lăm tuổi, 165 cm, quả là xứng đôi vừa lứa với Vũ Thần hai mươi tám tuổi, cao 185 cm, thật sự là quá hợp nha! Hơn nữa theo như ánh mắt của Vũ Thần mà nói, cô nhất định cũng bộ dạng khá tốt, thanh âm cũng thực ngọt ngào, ân, thật muốn nhìn thấy cô ngoài đời, “Tuyên Mai nha, khi nào thì về nhà bác chơi đi!” Bà lập tức mời.

“Ách, việc này... con...” Không biết trả lời thế nào, Ân Tuyên Mai ngẫm nửa ngày chưa ra câu hoàn chỉnh.

Như là hiểu được Ân Tuyên Mai đang khó xử, Vu Tĩnh Nhã không cần nhất định phải nghe được đáp án, dù sao việc này gấp không được, “Tuyên Mai, hiện tại con làm việc ở đâu vậy?”

“Con làm nhân viên kế toán ở xí nghiệp Thánh Đường ạ.” Ân Tuyên Mai không nghi ngờ gì mà trả lời, bởi vì nếu cô gặp phải tình huống này, đương nhiên cũng sẽ hỏi rõ ràng thân phận của đối phương.

Đỗ Vũ Thần nhíu mày, cô đúng là viên chức của công ty mình, kỳ quái, vì sao hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng chú ý tới cô vậy?

“Thì ra là thế.” Vu Tĩnh Nhã thì thào tự nói, lại nhìn đến chồng mình đang đi vào, bà vội nói: “Con chờ một chút, Đỗ Minh đến đây.” Bà sau khi đem phone đưa cho Đỗ Minh liền cao hứng nghĩ: Thì ra cô là viên chức trong công ty của con bà đó, đã biết được điều này, sự tình sẽ dễ dàng hơn, bà cũng có thể nhanh chóng đến công ty thăm thính tình hình cái đã.

Đỗ Minh không hiểu ra sao tiếp nhận ông nghe mà thê tử đưa cho hấn, “Ta là Đỗ Minh, xin hỏi ai vậy?”

“Đỗ tiên sinh?” Ân Tuyên Mai hít một hơi, rốt cục cũng thay đổi người nghe, bằng không cứ như vậy mà truy vấn tiếp, cô không biết mẹ của Vũ Thần lại hỏi cô vấn đề kỳ quái nào nữa, “Đỗ Vũ Thần con bác đang ở chỗ con, có thể nói cho con biết địa chỉ nhà hai bác không ạ, con sẽ đưa bé về.”

“Vũ Thần ở chỗ cô?!” Đỗ Minh kêu lên sợ hãi.

“Đúng, tối hôm qua con thấy hấn một mình ngồi ven đường, cho nên mang bé về nhà, bác có thể nói địa chỉ cho con biết không? lát nữa con dẫn bé về cho ạ.” Ân Tuyên Mai mỉm cười, thế này mới giống tâm trạng của người làm cha làm mẹ lo lắng cho con mình đang bị mất tích chứ!

“Không, cô không cần đưa hấn về.” Đỗ Minh hỏi phục sau khiếp sợ, khẩn trương kêu to ngăn cản cô.

“Cái gì? Bác nói cái gì?” Ân Tuyên Mai không tin hỏi lại, có phải lỗi tai của cô có vấn đề nên nghe bậy bạ không?

“Ách... Ý của ta là không sao đâu, cho hấn tạm ở chỗ cô chơi vài bữa cũng tốt lắm.” Đỗ Minh vội lái sang đề tài khác, quay đầu nhìn về phía thê tử của chính mình, tốt quá, cô giống như không chú ý hấn nói cái gì hết.

Ân Tuyên Mai gặp phải tình huống này thì thực sự bị dọa không nhẹ, hai người kia là dạng cha mẹ gì vậy? Một người thì luôn hỏi những vấn đề kỳ quái, mà một ước lại có bộ dáng như muốn đuổi con mình đi thật xa, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy trời?

Đỗ Vũ Thần nghe thấy Ân Tuyên Mai kêu “Đỗ tiên sinh” thì đã muốn lấy lại phone rồi, lúc này thấy cô đang bị đóng băng, không nghĩ nhiều, hấn liền lấy lại microphone, “Ông già?”

“Thằng quý?”

“Cha và cô ấy nói cái gì vậy? Cô ấy hình như bị cha dọa ngất người.” Đỗ Vũ Thần thấy Ân Tuyên Mai bên cạnh vẫn giữ thần thái ngu ngu, tò mò hỏi.

“Cha có nói cái gì đâu?” Đỗ Minh phủ nhận nói, “Con rốt cuộc ở nơi nào, theo kế hoạch của chúng ta thì con phải ở khách sạn năm sao chứ, sau đó lại liên lạc với cha?”

“Khách sạn năm sao? Cha còn dám nói! Đá con ra một mình ra ngoài xong thì phải mông rù bỏ trách nhiệm, cha nói một đứa trẻ tám tuổi như con thì có khách sạn nào chịu cho nghỉ lại?” Lời nói tuôn ra như thác nước, lại còn mang theo giọng điệu tức giận, Đỗ Vũ Thần bất bình chất vấn ông.

“Ách, ta quên thôi!” Đỗ Minh vô tội nói.

“Hừ!” Đỗ Vũ Thần hừ lạnh một tiếng, “Thuốc giải thì cha chế tạo tới đâu rồi?”

“Này...”

“Này cái gì?” Đỗ Vũ Thần thanh âm có chút lớn tiếng.

“Cha đang cố gắng hết sức đây.” Đỗ Minh bị dọa sắp chết, vội vàng trả lời.

Đỗ Vũ Thần an tĩnh lại sau năm giây, “Mẹ đã về.” Đây không phải là câu hỏi, mà là câu trần thuật.

Đỗ Minh tim đập nhất thời loạn vài nhịp, “Thằng quý, đang uy hiếp cha sao!” Hắn bảo vệ phone nói.

“Ta còn chưa nói cái gì.” Đỗ Vũ Thần lộ ra nụ cười đẹp như thiên sứ.

“Con không cần làm cha sợ có thể chứ?” Đỗ Minh vỗ ngực nói với khẩu khí oán trách.

“Một tuần.” Giống như những người đàn ông đang nói chuyện phiếm, Đỗ Vũ Thần nhẹ nhàng phun ra những lời này.

“Cái gì?” Huyết sắc chính thức theo Đỗ Minh hoảng hốt mà dần rút đi, hắn run run hỏi.

“Nga, cha à, con biết rồi, thứ Sáu tuần sau con về nhà, được thôi, nói cho mẹ là con yêu bà.” Đỗ Vũ Thần bộ dáng như đứa trẻ ngoan nói chuyện với người đầu dây bên kia.

“Tiểu tử, con không thể như vậy nha! Rõ ràng chưa tới một tháng...” Đỗ Minh quả thực sắp khóc rồi.

“Được, nói với mẹ là thứ Sáu tuần sau gặp, đến lúc đó con nhất định sẽ trở về, vậy, bye bye nha!” Đỗ Vũ Thần thẳng thắn gật đầu nói, xong rồi còn khuyến mãi thêm cái hôn gió mới cắt đứt điện thoại.

Nghe phone phát ra tiếng bíp bíp, Đỗ Minh thực sự muốn khóc, thời gian một tuần ngắn ngủi thế này thì làm sao hắn hô biến ra được thuốc giải đây? Con của hắn thật sự là lòng dạ rắn rết!

“Làm sao vậy? Muốn chị đưa em trở về sao?” Đầu dây bên này, Ân Tuyên Mai thấy Đỗ Vũ Thần cúp điện thoại, thì quan tâm hỏi.

“Ân Tuyên Mai, ta có thể ở nhà cô một tuần không?” Đỗ Vũ Thần trưng ra biểu cảm ngây thơ vô (số) tội hỏi cô.

“Làm sao vậy? Xây ra chuyện gì?” Ân Tuyên Mai phát hoảng.

“Ba ta nói với ta, bọn họ có chuyện quan trọng phải đi phía nam một tuần, muốn ta ngoan ngoãn ở đây chờ bọn họ về, nhưng mà ta không dám ở nhà một mình.” Đỗ Vũ Thần đáng thương hề hề trả lời.

“Cái gì?! Một tuần?! Chẳng lẽ bọn họ cứ như vậy bỏ lại em một mình cô đơn mà đến phía nam?” Ân Tuyên Mai mắt chữ O, mồm chữ A, không dám tin hỏi.

Đỗ Vũ Thần đáng thương gật gù đầu, sau đó bày ra vẻ mặt sợ hãi ngẩng đầu hỏi Ân Tuyên Mai, “Ta có thể ở cùng cô một tuần không?”

Ân Tuyên Mai thấy vậy nhưng không có trả lời, cô đang suy nghĩ rốt cuộc là cái dạng cha mẹ gì mà có thể nhẫn tâm đem con nhỏ quăng ra sau đầu, không để ý tới? Là việc cấp bách gì mà lại quan trọng hơn việc bảo toàn tính mạng cho con trai? Chẳng lẽ bọn họ thực sự tin tưởng cô như thế - một người xa lạ chưa từng gặp mặt?

“Nếu không được, ta đây trở về nhà cũng được.” Thấy cô không có động tĩnh gì, Đỗ Vũ Thần âm thầm nói.

“Có thể, đương nhiên có thể.” Ân Tuyên Mai thương xót ôm hắn vào lòng, ôn nhu vuốt tóc của hắn, “Một tuần này em hãy ở nhà chị đi.”

“Thực sự có thể chứ?” Đỗ Vũ Thần vui mừng ngẩng đầu hỏi, một lát sau lại lo lắng nhíu mày nói: “Như vậy liệu ta có quý rầy đến cô? Cô có cảm thấy bất tiện không?”

“Sẽ không, chị vui mừng còn không kịp, còn có em làm bạn nữa!” Ân Tuyên Mai hôn hấn một cái, thương hấn là một đứa trẻ “hiểu chuyện”.

Đem mặt chôn ở cổ cô, Đỗ Vũ Thần quả thực vui mừng đến hông não rồi, thế này hấn lại có thể danh chính ngôn thuận cùng cô ở chung, hấn muốn lợi dụng tốt một tuần này, nhất định phải bói móc cho ra tất cả những việc có liên quan đến cô, tốt nhất là không nên buông tha cả sự tích 18 đời tổ tông của cô nữa.

“Ân Tuyên Mai, ta thích cô.” Sau một lúc lâu, Đỗ Vũ Thần ngẩng đầu lên nhìn cô nói.

“Chị cũng thích em nha!” Không có chú ý tới ánh mắt lóe lên của hấn, cô lại lần nữa nhìn hấn mỉm cười hồi lâu nói.

Há há há, thế này thì bọn họ thật đúng là xuất phát từ sự tình nguyện của hai bên rồi! Đỗ Vũ Thần đắc ý nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biển Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 4.1

Trong phòng im ắng, có chăng tiếng động chỉ được truyền từ chiếc tivi duy nhất này, Ân Tuyên Mai mắt không rời nhìn chăm chăm Đỗ Vũ Thần, mà Đỗ Vũ Thần thế mà lại chuyên chú xem TV.

Trùng mắt nhìn Đỗ Vũ Thần với biểu cảm thay đổi thất thường, Ân Tuyên Mai vắn xoắn chặt mi, cô thật sự không biết hấn có xem hiểu hay nghe hiểu được tivi đang diễn kịch gì, nói cái gì đây? Tivi đang phát sóng không phải là chương trình cho thiếu nhi, càng không được nói bằng tiếng mẹ đẻ, kênh này từ đầu đến cuối đều là được giảng giải bằng tiếng nước ngoài đó! Hơn nữa quan trọng nhất là ngay cả phụ đề cũng không có, nếu hấn thực sự hiểu bọn họ nói cái gì, điều này cũng không tránh khỏi là phóng đại quá mức đi!

“Vũ Thần, Vũ Thần.” Ân Tuyên Mai không nhận được gọi hấn, nhưng một tiếng, hai tiếng, hấn không phản ứng, thực sự đang chìm đắm vào tivi đến vậy sao? Cô nhăn mày nghĩ, sau đó rút kinh nghiệm vết xe đổ này giờ, cô lần này vỗ nhẹ bờ vai của hấn kêu: “Vũ Thần.”

“Đừng âm ỉ, đang tới khúc cao trào.” Đỗ Vũ Thần khẽ giật cánh tay đang đặt trên vai mình ra, đầu không nhúc nhích nói.

Ánh mắt Ân Tuyên Mai lóe lên ngọn lửa, cô lại không quen bị người khác bơ đẹp, nhất là lại bị một đứa nhóc lơ đi như vậy, cho nên lần này cô không nói hai lời, một tay kéo hấn lại đối diện với mình.

“Vũ Thần.” Cô kêu lớn.

“Đáng chết, cô rốt cuộc có chuyện gì?” Đỗ Vũ Thần không nhận được mắng, thế nào mà ngay cả tâm nguyện nhỏ an tĩnh xem cái tivi một chút cũng không được? Hấn nổi nóng nghĩ.

“Đáng chết?!” Ân Tuyên Mai khuôn mặt mang biểu cảm hoảng sợ trừng hấn, “Trẻ ngoan không nói lời thô tục!”

Thiên tài thì đã là trẻ ngoan rồi! Đỗ Vũ Thần mắng thầm, nhưng khẩu thị tâm phi hỏi: “Chuyện gì?”

“Em đang xem tivi sao?” Ân Tuyên Mai hỏi.

“Đương nhiên, bằng không ta sao lại chăm chú nhìn vào màn hình như vậy?” Đỗ Vũ Thần mắt tròn trắng hỏi lại cô.

“Nhưng mà... Bọn họ không phải là đang nói tiếng Anh sao?” Ân Tuyên Mai trên đầu đầy dấu chấm hỏi.

“Không, bọn họ đang nói tiếng Pháp.” Đỗ Vũ Thần tức giận nói.

“Tiếng Pháp?! Thực sự?”

“Ta nói dối cô làm gì!” Đỗ Vũ Thần nhẹ nhàng đáp.

“Em... Chị nghiêm túc nói với em, em lại nói đùa chị?” Ân Tuyên Mai tức giận trừng mắt hấn.

Mấy ngày nay ở chung với hấn, Ân Tuyên Mai đã sớm nhìn thấu Đỗ Vũ Thần, nếu nhất định phải dùng vài từ để hình dung hấn, vậy cô nhất định sẽ nói như vậy: “Còn nhỏ mà như quý già tu luyện ngàn năm, gian xảo tinh quái, đích thực là ác ma đội lốt thiên sứ.”

Thực lòng không hiểu cha mẹ hấn làm thế nào mà chịu được một đứa trẻ như vậy? Nếu là cô thì từ lúc hấn chui ra từ bụng mẹ, liền bóp chết hấn, như vậy thì hấn muốn càn rỡ thế nào cũng chẳng được!

“Làm không khí thoải mái tí thôi!” Đỗ Vũ Thần nhún nhún vai, quay đầu tiếp tục xem tivi.

Ân Tuyên Mai vừa nghe quả thực muốn học máu, tròng mắt nhìn hần, cô không ngừng tự khuyên mình đừng nóng giận, không đáng vì thằng quý nhỏ “Ngoài miệng vô mao, làm việc không lao” (ý nói trẻ tuổi làm việc không hiệu quả) này mà bốc hỏa làm hỏng não, cho nên cô nhanh chóng trèo lên giường ngã đầu ngủ, đây gọi là nhắm mắt làm ngo!

Nhưng mới vừa nhắm mắt, ngoài phòng liền truyền đến tiếng đập cửa, Ân Tuyên Mai rửa thầm một tiếng, sao vừa mới nằm xuống đã có người tìm tới cửa? Hy vọng là chuyện tốt, nhưng người ta không phải nói “Vô sự bất đẳng tam bảo điện” (Ý chỉ không có việc gì thì không đến cửa) sao? Huống chi là hiện tại là lúc nào! Cô liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức một cái -- chín giờ mười phút.

Vô lực tiêu sái đến trước cửa, Ân Tuyên Mai lớn tiếng hỏi người ngoài cửa: “Ai vậy?”

“A Mai. Mở cửa đi! Là mẹ đây!” Ngoài cửa truyền đến âm thanh mà Ân Tuyên Mai nghe đã quá đời quen thuộc.

Ha! Quả nhiên không phải chuyện tốt, chắc là mẹ kể lại mang em trai đến gửi gắm chỗ cô.

“Mẹ, sao mẹ lại tới một mình?” Mở cửa ra, Ân Tuyên Mai lập tức sững sốt, ngoài cửa thế nhưng chỉ có một mình mẹ kể, không thấy bóng dáng em trai, đây là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cô đã đoán sai?

“Đến thăm con đó!” Vương Tuyết Nga đi ra đi vào như chồn không người, một bước vào cửa lại không thể không nhìn thấy Vũ Thần đang ngồi xem tivi, “Ai a, tiểu quý này là từ chỗ nào chui ra vậy? Chắc chắn, bộ dạng thật đúng là rất đẹp, da mòng thịt mềm, xinh xắn đẹp đẽ...”

“Mẹ, mẹ có chuyện gì sao?” Ân Tuyên Mai cắt đứt lời bà ta.

Lập tức, Vương Tuyết Nga thu hồi bộ mặt vui vẻ, thay vào biểu cảm bi thương, xướng lên khúc: “A Mai nha! Mẹ tuy rằng không phải là mẹ ruột của con, nhưng tốt xấu gì mẹ cũng từng giúp con thay tã, một tay giúp người xi tiểu, nuôi con lớn lên, hiện tại mẹ gặp khó khăn, con cần phải giúp đỡ mẹ nha...”

Ân Tuyên Mai sắp không chịu nổi, mỗi lần mẹ kể có việc gì cần cô, tiết mục hát tuồng này chắc chắn sẽ được chiếu y nguyên trước mặt, đối với những gì mẹ kể sắp nói, cô đều đã thuộc lâu lâu, cho nên cô tỏ thái độ uyển chuyển mở miệng cắt lời bà, “Mẹ, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì?”

Thấy Vương Tuyết Nga lộ ra vẻ mặt khó xử, Ân Tuyên Mai lại lần nữa mở miệng, “Có việc gì thì trước hết mẹ cứ nói ra, có thể giải quyết thì con tận lực giúp mẹ, nếu thực sự giải quyết không được, chúng ta lại cùng nhau nghĩ biện pháp được không?”

“Mẹ không phải cố ý, A Mai con phải tin tưởng mẹ...” Vương Tuyết Nga đột nhiên rơi lệ nói.

“Mẹ, mẹ đừng khóc, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì?” Vừa thấy bà rơi lệ, Ân Tuyên Mai không khỏi nhú mày.

“Mẹ... Mẹ lấy tiền mà Vương thúc thúc con để dành cho Tiểu Hà, Tiểu Hải đi học... đánh bạc thua sạch rồi...”

“Cái gì?!” Ân Tuyên Mai kêu to.

Wang thúc thúc là ba của Tiểu Hà, Tiểu Hải, tuy rằng không có chút học thức, làm người lại keo kiệt, nhưng coi như rất có cố gắng, mỗi tháng thu vào vừa khéo có thể nuôi sống cả nhà, nếu biểu hiện tốt hẳn ngẫu nhiên còn có thể lĩnh thêm chút tiền thưởng linh tinh, cho nên dựa vào tiền trả thù lao này, hẳn coi như là có chút vốn để dành.

Hắn có câu cửa miệng là muốn chờ cho Tiểu Hà, Tiểu Hải có thể đọc và viết chữ, cho nên hắn chi tiêu tiết kiệm để dành một khoản phí, vì để cho Tiểu Hà, Tiểu Hải có thể học được ở một trường tốt, mà nay lại...

“Mẹ, mẹ làm sao có thể làm như vậy? Mẹ không phải đáp ứng Vương thúc thúc sẽ cai đánh bạc sao? Vì sao còn chơi nữa. Còn đem tất cả tiền mà Vương thúc thúc khổ sở dành dụm đốt sạch? Mẹ... Mẹ thật sự là không đúng!” Ân Tuyên Mai khổ sở nói.

“Mẹ... Mẹ chỉ là nhất thời ngứa tay... Không nghĩ tới, không nghĩ tới... Ô... A Mai, con phải giúp mẹ đó! Nếu như bị Vương thúc thúc con biết được... Hẳn nhất định sẽ ly hôn với mẹ, mẹ phải làm sao bây giờ? Tiểu Hà, Tiểu Hải phải làm sao bây giờ? Bọn nó còn nhỏ không thể không có mẹ nha...” Vương Tuyết Nga nước mắt nước mũi chảy dài nói.

“Mẹ, mẹ rốt cuộc thua bao nhiêu tiền?” Mấy nhãn thành một đường, Ân Tuyên Mai không nhịn được hỏi.

“Mười... Mười vạn...” Vương Tuyết Nga cúi đầu phun ra nuốt vào nói.

“Mười vạn?!” Ân Tuyên Mai kêu to, “Mẹ, mẹ làm sao có thể cùng người ta chơi lớn đến vậy? Mười vạn nguyên không phải số tiền nhỏ nha! Mẹ làm sao có thể... Cô thờ dài nói.

“Mẹ nguyên bản chính là muốn chơi một chút, nhưng là ai biết mới chơi được mấy ván liền thua hơn hai vạn, mẹ một lòng muốn thắng để đem số tiền đã mất trở về, ai biết vận khí mẹ lại đen đến như vậy, ván nào cũng thua thảm... mẹ...” Vương Tuyết Nga hiện tại là hối hận không kịp, “A Mai, con cứu mẹ nha!” Bà thiếu chút nữa là muốn quỳ sụp xuống.

“Mười vạn nguyên, mẹ kêu con đi nơi nào tìm nha?” Ân Tuyên Mai từ tốn nói.

“A Mai, con nhất định phải giúp mẹ nha! Nếu ngay cả nữ nhi con cũng không giúp mẹ, thì mẹ đành tìm tới cái chết vậy!” Vương Tuyết Nga khóc chết khóc sống kêu.

“Mẹ, neh đừng như vậy, con... Chỗ con còn có chút tiền, mẹ cầm trước số tiền này, về phần còn lại, con sẽ giúp mẹ nghĩ biện pháp được không?” Ân Tuyên Mai tốt bụng nói.

Tính toán tài khoản gửi ngân hàng chưa tới năm vạn, hơn nữa ngày mai có thể lĩnh phần tiền lương, có thể được khoảng 7 vạn, nếu cô lại mượn ba vạn của Tiểu Quân, vậy hẳn là đủ.

“Nghĩ biện pháp? A Mai, con không thể đưa tiền cho mẹ ngay bây giờ sao? Không có mười vạn nguyên kia, mẹ không dám về nhà nha!” Vương Tuyết Nga không biết đủ mở miệng hỏi.

“Nhưng là... Hiện tại đã là buổi tối...”

“Mới hơn chín giờ mà thôi, bọn họ nhất định còn chưa ngủ, A Mai, coi như là mẹ cầu xin con đi?”

“Nhưng là...” Ân Tuyên Mai một mặt khó xử nói.

“Ân Tuyên Mai, cô đến đây.” Đỗ Vũ Thần vốn đang xem TiVi, đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Ân Tuyên Mai bị hấn dọa đến phát hoảng, quay đầu nhìn hấn, “Làm sao vậy, Vũ Thần?”

“Cô đến đây một lát là được rồi.” Đỗ Vũ Thần giọng điệu kiên định nói với cô.

“Làm sao vậy?” Không hiểu tại sao, đoạn Tuyên Mai bị Đỗ Vũ Thần kéo vào phòng tắm, trừng mắt nhìn hấn đóng mạnh cửa vào, cô nhũ mày hỏi.

“Cô dự tính cho bà ta tiền sao?” Hấn hỏi.

“Ân, bất quá toàn bộ tài sản của chị cộng lại không đủ mười vạn.” Cô một mặt buồn rầu.

“Vậy cô dự tính vay tiền của ai?” Hấn lại hỏi.

Ân Tuyên Mai trầm mặc một chút, nhũ mày nói: “Tiểu Quân đi! Nhưng mà chị không biết cô ấy có nhiều tiền như vậy để cho chị mượn không?”

“Thiếu bao nhiêu?” Đỗ Vũ Thần mở miệng.

“Cái gì?” Ân Tuyên Mai nhất thời ngây ra như phỗng.

“Ta hỏi cô còn thiếu bao nhiêu tiền.” Hấn kiên nhẫn lại hỏi một lần.

“Đại khái là ba vạn ...”

“Chỗ ta có năm vạn nguyên, cô cầm dùng trước đi.” Đỗ Vũ Thần từ trong gói đồ móc ra 5 vạn nguyên, không chút nuối tiếc trong nháy mắt liền giao cho cô.

“Này... Trên người em làm sao có thể có nhiều tiền như vậy?!” Ân Tuyên Mai ngây ngẩn cả người, trừng mắt nhìn tiền mặt trên tay mình, cô bất tri bất giác rít gào trong lòng.

“Yên tâm, không phải ăn trộm.” Đỗ Vũ Thần bày ra biểu cảm “Cô đừng ngạc nhiên”.

“Vậy một đứa trẻ như em làm sao có thể có nhiều tiền như vậy?”

“Ta không nói cho cô sao? Vương Vĩnh Khánh là ông ngoại ta, chút tiền ấy không đáng kể chút nào!” Đỗ Vũ Thần một mặt cả lợ phát phơ không đứng đắn.

“Đỗ Vũ Thần, chị nói nghiêm túc với em, em đừng nói đùa có thể chứ?” Ân Tuyên Mai không nhịn được rống to với hấn.

“A Mai nha! Các con ở bên trong làm cái gì vậy?” Đột nhiên Vương Tuyết Nga mở cửa thò đầu vào dò xét, vừa nhìn đã thấy một xấp tiền trước mặt khiến bà ta hai mắt đều sáng rực, chỉ thấy bà một phen đoạt lấy tiền mặt, cười mị mắt nói: “Cám ơn con nha, A Mai.” Lời vừa thốt ra, Vương Tuyết Nga vội vàng đếm số tiền đang cầm trên tay.

Ân Tuyên Mai lúc này mặt trắng bệch, vốn là không định dùng năm vạn nguyên này, nhưng mà, như vậy cũng tốt! Đã vào tay mẹ kế rồi, cô căn bản là không thể lấy lại được, không, là nghĩ cũng đừng nghĩ! Nhìn Đỗ Vũ Thần một cái, chỉ thấy hấn nhún nhún vai, ra vẻ không quan tâm, tiền này rốt cuộc là của ai? Vì sao hấn một chút cũng không khấn trương? Đáng giận!

“Năm vạn? A Mai, còn năm vạn nữa đâu?” Vừa đếm được không đủ số tiền mình cần, Vương Tuyết nga lập tức trầm giọng thay đổi sắc mặt hỏi.

“Còn có năm vạn nguyên tiền lương của con, đợi lát nữa con đi lĩnh trước đưa cho mẹ,” Ân Tuyên Mai có chút vô lực nói.

“Bây giờ con đi lính luôn cũng được đó, mau mau chút để mẹ có thể về!” Vương Tuyết Nga lập tức mặt mày hớn hờ nói, còn không quên thúc giục, “Hiện tại có thể đi rồi sao?”

“Ân.” Ân Tuyên Mai vừa trả lời, liền quay đầu cầm lấy bao da cùng áo khoác, cô nhìn sang Đỗ Vũ Thần đang xem tivi, không nhìn được nói một tiếng, “Vũ Thần, em ngoan ngoãn ở nhà đó, chị đi ra ngoài một chút sẽ trở lại, đợi lát nữa trở về chị sẽ mua đường xào hạt dẻ cho em ăn, em phải ngoan ngoãn nha!”

“Đã biết.” Đỗ Vũ Thần mắt tròn trắng.

“Chị đi nha.”

* * *

Ánh mặt trời nhảy nhót theo rèm cửa sổ mà chiếu vào, lấp lánh trên mặt Ân Tuyên Mai, cô giật giật khóe miệng nghiêng người tránh đi, một lát sau, ánh mặt trời kiêu ngạo trèo lên mặt cô, bắt đầu đi cô cố hết sức mở mắt ra, bàn tay nhanh nhẹn nắm lấy đồng hồ báo thức ở chiếc tủ đầu giường -- bây giờ mười lăm phút, trời ơi! Còn chưa tới một giờ nữa là phải đi làm rồi!

Cô mất ngủ một đêm, thật vất vả mới ngủ được, vì sao ông trời cố tình muốn quấy rầy khiến cô không được yên giấc vậy? Cô mới ngủ còn chưa được ba tiếng đồng hồ đó! Đáng giận! Đều là tại thằng quý nhỏ đáng giận kia làm hại!

Nghĩ đến Đỗ Vũ Thần cô liền tức giận, rõ ràng tối hôm qua còn đặc biệt nói rõ với hắn, cô muốn hắn ngoan ngoãn ở nhà, không nghĩ tới hắn lại lấy cây son trị giá 350 ngàn nhân dân tệ mà viết chữ! Thằng nhóc Đáng giận, chẳng lẽ hắn không biết lấy cây viết bi mà viết sao? Nghĩ đến liền tức giận!

Nhưng mà... khi hết tức giận rồi, nghĩ đến hắn đột nhiên rời đi, cô lại đau lòng thật lâu, ngoài việc bị mất ngủ ra, chỉ sợ còn khóc hết vại lít nước mắt nữa!

Vì sao Vũ Thần lại đột nhiên về nhà? Cha mẹ hắn không phải muốn hắn tới thứ Sáu mới trở về sao? Hắn sẽ đi về sao? Vì sao ngay cả câu tam biệt cũng không nói liền bỏ về gấp vậy? Còn để lại cho cô tờ giấy ghi cái gì mà “Sau này sẽ gặp lại”, thằng nhóc này rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Ân Tuyên Mai nghĩ vậy liền nhăn mày.

Bất quá nói thật, cô tin là với sự thông minh của của hắn, mặc kệ gặp phải bất cứ chuyện gì cũng sẽ không bị chịu thiệt, cho nên cô cũng không cần quá lo lắng cho hắn.

Ai! Chính là cô vẫn là không nhìn được mà lo lắng cho hắn! Tiểu quý đáng giận!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biển Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 4.2

“Ông già, chào buổi sáng.” Đỗ Vũ Thần từ trong phòng ra nhà ăn, vừa đến phòng khách, hắn ngồi trên sofa của Đỗ Minh nói chào buổi sáng với ông.

“Chào buổi sáng.” Đỗ Minh thân bất động, đầu không quay lại nói, tiếp tục vui đầu vào tờ báo.

“Ông già, sao lại không có phần của con?” Sau một lúc lâu, Đỗ Vũ Thần đi ra khỏi nhà ăn lớn tiếng hỏi Đỗ Minh.

“Làm sao lại không có? Ngay tại... A --” Đỗ Minh ngẩng đầu nói, vừa quay lại đã nhìn thấy vẻ mặt gian xảo của Đỗ Vũ Thần, tiếng kêu phát ra từ miệng hắn quả thực là thâm thiết bi ai.

“Làm ơn, cha à, cho dù tỏ vẻ vui mừng khi thấy con, cũng không cần nói như vậy đâu!” Đỗ Vũ Thần cầm lấy ly sữa Đỗ Minh đặt ở trên mặt bàn uống vài ngụm, ngồi trên sofa đối diện với ông.

“Ngươi... Ngươi...” Đỗ Minh bày ra biểu cảm kinh hãi trừng mắt nhìn hắn, sau đó chỉ vào hắn hỏi: “Ngươi là ai?!”

Vừa nghe đến những lời này, Đỗ Vũ Thần thiếu chút nữa đã phun ra toàn bộ sữa tươi trong miệng, cố gắng trấn định nuốt vài ngụm sữa, hắn tròn to hai mắt nhìn Đỗ Minh, sau đó lo lắng hỏi: “Cha, cha có chỗ nào khó chịu sao?”

“Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?” Đỗ Minh không để ý câu hỏi của hắn, vẫn như cũ kinh hãi trừng mắt hỏi hắn.

“Con là Vũ Thần nha! Cha không biết con sao?” Đỗ Vũ Thần nói cho hắn.

“Không, ngươi không phải Vũ Thần, bộ dạng Vũ Thần không phải thế này!”

Đỗ Minh cố ý lắc đầu, “Ngươi rốt cuộc là ai?” Hấn hỏi lần thứ ba.

“Không phải bộ dạng này?” Đỗ Vũ Thần nhú mày nói, sờ soạng mặt mình, hấn đứng dậy đi trở về phòng đứng trước gương nhìn một lúc lâu, “Không sai nha! Con vốn có bộ dạng thế này, không phải sao?”

“Cha, cha thực sự có chỗ nào không thoải mái sao?” Trở về phòng khách, Đỗ Vũ Thần ngồi gần bên người Đỗ Minh, lo lắng hỏi.

“Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi giả mạo Vũ Thần rốt cuộc có mục đích gì?” Đỗ Minh nhảy dựng lên ngồi trên cái ghế sofa khác, như cũ không buông tay chỉ vào Đỗ Vũ Thần hỏi.

“Cha, cha rốt cuộc là làm sao vậy?” Đỗ Vũ Thần thở dài, “Con không phải Vũ Thần thì con đây là ai?”

“Ta làm sao mà biết ngươi là ai? Vũ Thần hiện tại rõ ràng đứa trẻ 7, 8 tuổi, căn bản không phải giống như ngươi...” Đỗ Minh từ tốn nói.

“Bé trai 7, 8 tuổi sao? Làm tốn thời gian hết nửa ngày thì ra cha đang nói chuyện này! Con còn tưởng là con đã biến thành dạng khác rồi chứ!”

Đỗ Vũ Thần không chịu nổi nói, “Cha, con là Đỗ Vũ Thần hàng thật giá thật – con của cha, chính là con đã khôi phục.”

“Khôi phục? Không có khả năng, ta lại còn chưa có chế tạo ra giải được, ngươi làm sao có thể khôi phục lại?” Đỗ Minh không thể tin được trừng mắt nhìn hấn.

“Sự thật đều đã đặt ra trước mắt, cha không thể không tin được!” Đỗ Vũ Thần nhún vai nói.

Trên thực tế, hấn cũng phát hoảng vì chính mình thực sự đã khôi phục, tối hôm qua lúc xem TV, không biết vì sao đột nhiên lại hoa mắt, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, hấn liền lâm vào hôn mê, đến khi hấn tỉnh lại, liền cảm thấy thân thể mệt mỏi rã rời, xương gầy từng khúc, ruột gan đứt từng đoạn, sau khi đứng dậy kiểm tra trái phải trên dưới, hấn quả thực bị dọa ngây người, cứ như vậy ngây ra như phỗng trùng mắt nhìn mặt đất cách mình thật xa, tứ chi to lớn, hấn đằng đằng năm phút sau mới hồi phục trấn định.

Hấn rất vui vì bản thân đã khôi phục, càng thấy may mắn vì tình huống này không bị Ân Tuyên Mai bắt gặp được, bằng không hấn thật sự không thể tưởng tượng sẽ phát sinh chuyện gì.

“Làm sao có thể? Làm sao có thể...” Đỗ Minh thật sự là bị đá kích rất lớn, ông không ngừng lẩm bẫm trong miệng.

“Cha, cha không thể chúc mừng con đã khôi phục được hay sao?” Đỗ Vũ Thần nhướn mày hỏi.

“Điều này sao có thể? Ta vất vả mấy tháng tâm huyết, thế nhưng vẫn là thất bại, ta thế nhưng ngay cả nguyên liệu cơ bản nhất cũng chưa chế thành! Ta... Ta còn đang thất bại với giải được...” Đỗ Minh nói nhỏ.

Đỗ Vũ Thần nghe xong thiếu chút không giận sôi lên, cha không vui cho hấn cũng không sao, thế nhưng còn dám nói nghiên cứu giải được thất bại trước mặt hấn, xem hấn như chuột bạch chẳng bằng!

“Ách... Cái gì?” Đỗ Minh không nghe rõ ngắt đầu hỏi.

“Con rất nhớ mẹ, con đi ân cần thăm hỏi mẹ một chút đã.” Đỗ Vũ Thần đứng dậy đi đến phòng riêng của Vu Tĩnh Nhã.

“Tiểu tử, ngươi muốn làm gì?” Đỗ Minh thần hồn nát thần tính nhảy dựng lên, giữ chặt Đỗ Vũ Thần nhìn hấn hỏi.

“Không có gì nha! Con chỉ là ân cần thăm hỏi mẹ một tiếng.” Đỗ Vũ Thần tươi cười vô (số) tội, “Thuận tiện nói cho mẹ biết thử thách gian nan mà con đã gặp phải trong mấy ngày nay thôi!”

“Tiểu tử ngươi dám!” Đỗ Minh buông lời nói cảnh cáo nói.

“Con rất sợ nga!” Đỗ Vũ Thần giả bộ run sợ nói, nhưng vèn vèn vài giây sau, hấn liền cất bước tiếp tục đi đến phòng ngủ của Vu Tĩnh Nhã.

“Tiểu tử, ngươi đứng lại đó cho ta!” Đỗ Minh ở phía sau rống to, đây gọi là “Con hồ không phát uy, lâu ngày thành mèo bệnh”, hôm nay hấn không giáo huấn thẳng con trai trưởng trời đánh trước mắt này không được, “Tiểu tử ngươi cho ta...”

“Mới sáng sớm các ngươi là hét ầm ĩ cái gì nha?” Vu Tĩnh Nhã đẩy cửa phòng, ngáp một cái rồi đi ra.

Đỗ Minh kịp thời phanh xe, đi đến bên cạnh Vu Tĩnh Nhã, hấn hôn nhẹ lên mặt bà một cái, “Bà xã, sao rồi giường sớm thế!”

“Cha con 2 người cãi nhau lớn tiếng như vậy, ta muốn không đứng dậy cũng không được.” Vu Tĩnh Nhã mắt trắng dã, nửa giống như làm nũng nói.

“Ách, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Đỗ Minh buồn rầu xin lỗi, sau khi giúp đỡ từ ngời lên ghế sofa, liền đi vào phòng bếp đem bữa sáng đã chuẩn bị xong mang sang, “Nè, bà xã mau ăn bữa sáng.”

Đỗ Vũ Thần tựa vào trước cửa, nhìn cha ân cần đối đãi với mẹ ba mươi năm rồi vẫn như ngày đầu mới cưới, hấn là thấy nhưng không thể trách, bất quá

nói thật ra hẳn thực hâm mộ, chân thành hy vọng tương lai của mình và Ân Tuyên Mai cũng có thể ân ái như vậy, bách niên giai lão, sống đến răng long đầu bạc, bất quá điều kiện tiên quyết là hẳn phải cưới cô về mới được!

“Chào buổi sáng, mẹ à, mẹ thật sự là càng lúc càng đẹp ra.” Đến gần, Đỗ Vũ Thần hôn nhẹ 1 cái trên má Vu Tĩnh Nhã.

“Chào buổi sáng, cái thằng này, miệng con vẫn ngọt như vậy.” Vu Tĩnh Nhã cười trả lời, sau đó bà có vẻ dăm chiêu nhìn Đỗ Vũ Thần, “Con à, con chừng nào thì mới định dẫn Tuyên Mai về cho mẹ xem nhẹ tí nha?”

“Ách, này... Đỗ Vũ Thần sùng sốt một chút, hẳn không nghĩ tới bà đột nhiên hỏi trực tiếp như thế, hẳn hiện tại căn bản còn chưa có chính thức cùng Ân Tuyên Mai gặp mặt, cái gọi là bất tự cũng chưa xem qua, hẳn phải làm sao mới dẫn người về nhà nha?”

“Không sao, nếu con không muốn mang về nhà, tự mẹ đến công ty của con nhìn là được rồi.” Vu Tĩnh Nhã vẫy vẫy tay nói, nha?

“Mẹ à, không phải con không muốn đâu...” Đỗ Vũ Thần vội vã thanh minh.

“Hai người rốt cuộc đang nói cái gì nha?” Đỗ Minh không hiểu ra sao, có nghe cũng không biết, hẳn cắt ngang lời Đỗ Vũ Thần, hỏi hai mẹ con bọn họ.

“Ông nha, một chút cũng không quan tâm con cái mình, ông có biết hẳn mấy ngày nay vì sao không trở về nhà sao?” Vu Tĩnh Nhã liếc Đỗ Minh một cái nói.

“Ách... Này...” Đỗ Minh lúng ta lúng túng không nói nên lời, hẳn đương nhiên biết nguyên nhân Vũ Thần không trở về nhà, nhưng điều này có liên quan gì đến đề tài họ đang nói sao?

“Cha đương nhiên biết con vì sao không trở về nhà.” Đỗ Vũ Thần nói với Vu Tĩnh Nhã, sau đó quay đầu nói với Đỗ Minh: “Cha, có phải hay không nha?”

Đỗ Minh ở một bên rùng mình trong nháy mắt, sắc mặt trắng bệnh, ý tứ là muốn Đỗ Vũ Thần không cần nói thêm nữa.

“Mẹ à, mẹ biết không? Tuy rằng con cùng Ân Tuyên Mai ở chung ba ngày, nhưng cô ấy có thể nói là hoàn toàn chưa từng thấy qua khuôn mặt thật của con!” Đỗ Vũ Thần chậm rãi nói.

“Sao lại nói vậy?” Vu Tĩnh Nhã tò mò hỏi.

“Bởi vì...”

“Tiểu tử!” Đỗ Minh cảnh cáo kêu một tiếng.

Đỗ Vũ Thần không để ý ông, bởi vì hiện tại nếu hẳn không nói rõ ràng, đến lúc mẹ già chạy đến công ty tìm Ân Tuyên Mai mà nói, tất cả kế hoạch hoành hào của hẳn không phải sẽ chết từ trong trứng sao? Cho nên hẳn chỉ có thể bán đứng cha...

“Mẹ à, mẹ có biết Đỗ Vũ Thần ở trong mắt Ân Tuyên Mai là một người thế nào không?” Hẳn hỏi Vu Tĩnh Nhã, không chờ bà trả lời, hẳn liền tiếp theo nói: “Chính là một bé trai 7, 8 tuổi.”

“Cái gì? Vì sao?” Vu Tĩnh Nhã nhíu mày trừng mắt hỏi hẳn.

“Bởi vì...”

“Không được!” Đỗ Minh lại lần nữa ngăn cản kêu.

“Đỗ Minh, ông tên gì nha?” Vu Tĩnh Nhã liếc Đỗ Minh một cái, “Vũ Thần, con còn chưa nói vì sao nha!”

“Bởi vì thí nghiệm của cha, con...”

“Đỗ Minh!” Vu Tĩnh Nhã vừa nghe hai chữ “Thí nghiệm”, sắc mặt lập tức nghiêm lại, quay đầu thét chói tai với Đỗ Minh đang rón rén chạy đi.

Nghe được thê từ gọi mình, Đỗ Minh cho dù có gan lớn như trời cũng không dám đi về trước thêm một bước nào, cho nên hẳn quay đầu lại, sợ hãi tiêu sái đến trước mặt bà, một mặt sám hối biểu cảm nhìn bà, “Bà xã.”

“Ông nói rõ ràng cho tôi biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Vu Tĩnh Nhã một mặt nghiêm khắc biểu cảm trừng mắt hẳn.

“Tôi... Tôi...” Đỗ Minh ấp a ập úng nói không nên lời.

“Tôi cái gì tôi? Ông còn không thành thật thú nhận với tôi!” Vu Tĩnh Nhã phát hỏa nói, không phải bà muốn nổi giận, mà là bà luôn không có cách nào với hẳn.

“Tôi... Tôi...” Co rúm lại một chút, Đỗ Minh cúi đầu “Tôi” nửa ngày vẫn không phun ra được thêm nửa chữ, hẳn là thực sự nói không nên lời nha!

Đỗ Vũ Thần vừa thấy mẫu thân sắp muốn rống lên, hẳn đành mở miệng nói: “Mẹ à, con nói cho mẹ biết thì nhanh hơn đó.”

“Được, con nói đi.” Vu Tĩnh Nhã sau khi gật đầu với Đỗ Vũ Thần, quay đầu trừng mắt Đỗ Minh, “Ông ngồi xuống cho tôi, cấm không đi đâu nữa bước.”

Đỗ Vũ Thần đồng tình nhìn phụ thân một cái, không phải hẳn không để ý phụ tử tình thâm, thật sự là không có biện pháp nha! Bởi vì nếu hẳn không đem sự tình nói ra, mẹ nhất định sẽ bù lu bù loa làm cho chuyện của hắn và Ân Tuyên Mai gà bay chó sủa, mà hẳn không muốn khiến cho nhà này thêm tội tệ hơn đâu! Cho nên cha đáng thương đành phải hy sinh một chút!

Đỗ Vũ Thần êm tai nói ra chuyện mấy ngày nay trải qua, đương nhiên sẽ có sửa đổi đôi chút, hẳn không ngu đến nỗi nói ra loại chuyện làm mất mặt đáng nam nhi!

Vu Tĩnh Nhã sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nghe con kể về những nguy hiểm trải qua, bà càng nghe càng giận, đợi đến khi Đỗ Vũ Thần nói hết toàn bộ, mặt bà đã đen một nửa, “Đỗ Minh --” Bà quay đầu nghiêng răng nghiêng lợi kêu.

“Bà xã à, tôi không phải có ý, hơn nữa đều là ngoài ý muốn...” Đỗ Minh co rúm lại giải thích.

“Ngoài ý muốn? Ông lần trước cũng nói là ngoài ý muốn, lần này ông cũng muốn nói là ngoài ý muốn sao?” Vu Tĩnh Nhã bèn nhọn hỏi, sau đó trừng mắt nhìn Đỗ Minh một lúc lâu, như là sắp đưa ra quyết định trọng đại, bà đột nhiên lấy thanh âm bình tĩnh nói với hắn: “Ông chuẩn bị đơn li hôn đi!”

Đỗ Minh sắc mặt trắng xanh, hắn run run nói: “Bà xã à, bà không cần làm tôi sợ...”

Vu Tĩnh Nhã hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu nhìn phía nơi khác mà không nhìn hắn.

“Bà xã à...” Đỗ Minh kêu hai tiếng, thấy Tĩnh Nhã không phản ứng, hắn chuyển hướng Đỗ Vũ Thần cầu cứu, “Nhóc con, con mau giúp cha đi!”

“Chuyện mình làm, tự mình giải quyết.” Đỗ Vũ Thần không khách khí cắt ngang lời hắn, thừa dịp cha đang thất thần, hắn quay đầu hôn Vu Tĩnh Nhã một cái, “Mẹ à, con muốn đi làm.”

Đỗ Vũ Thần không có ý tốt cười cười với hắn, vỗ mông ra khỏi thế cục hỗn loạn này, dù sao cha mẹ âm ỹ ly hôn cũng không phải lần đầu tiên, hắn cũng không có lo lắng, hơn nữa cha mặc dù thoát nhìn là bị “vợ quân nghiêm”, lại có điểm “Khờ ngốc”, nhưng trên thực tế lại là kẻ dối trá hơn ai hết, mẹ muốn ly hôn là chuyện tuyệt đối không có khả năng, trừ phi -- thiên hạ đại loạn, mặt trời mọc hướng tây, nhưng chuyện này, mọi người đều biết là việc không có khả năng! Cho nên... Hắn nhún nhún vai đưa ra kết luận.

Thấy con mình tiêu sái đi ra ngoài, Đỗ Minh bắt đầu hối hận, đây là cái loại con cái gì! Mắt thấy cha mẹ náo loạn âm ỹ, hắn thế nhưng không có động thái gì, vẫn như cũ làm theo ý mình, này... Đây là thằng con kiểu gì vậy! Hiện tại, bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào chính mình, ai, loại con kiểu gì vậy trời!

* * *

Thấy người trước mắt phun nước miếng phèo phèo, Đỗ Vũ Thần chán ghét mắt tròn trĩnh, hẳn không biết lúc trước là ánh mắt của kẻ nào rút ra ngoài cửa sổ tiến cử cho cái tên “thái giám lưỡi dài” này vào công ty! Bất quá may mắn là rốt cục là cũng có lúc cho tên “lưỡi dài” này phát huy một chút sở trường, bởi vì chỉ có dân lưỡi dài như tên này, may mắn khiến hắn hiểu biết nhiều hơn về Ân Tuyên Mai – nhưng tất cả chuyện này cũng không phải là lời hay ý đẹp.

Bất quá nói thật ra, hẳn không nghĩ tới hình tượng Ân Tuyên Mai trong công ty lại chẳng liên quan gì đến hiểu biết của hắn về cô.

Phụ nữ trong công ty đối với cô chỉ là khen tặng có thừa, thậm chí được coi là thần tượng đáng được tôn sùng; Mà đàn ông thì ngược lại “tránh như tránh tà”. Vì sao? Theo tên này mà nói – những người đàn ông từng bị cô cự tuyệt, đều nói cô là nam nhân bà, là con cá lạnh lẽo, không có tình cảm! Ông trời ơi! Hắn vì sao cảm thấy dùng những lời này để hình dung về cô đích thực là “Tám đời không thấy liên quan”?

“Chúng ta thậm chí còn đoán cô ấy đến bây giờ có khả năng vẫn còn là xử nữ, một lão xử nữ...” Người nọ nói luyên thuyên không dứt.

“Tốt lắm, người có thể đi rồi,” Đỗ Vũ Thần lạnh cắt ngang lời của người trước mắt, hẳn không muốn nghe tên đàn ông này “Nho không ăn được thì nói nho còn xanh”, lấy lời lẽ không hay công kích Ân Tuyên Mai.

“Ách... Dạ.” Như là bị Đỗ Vũ Thần lạnh lùng dọa sợ hãi, hắn nhanh chóng khước kéo miệng vội vàng lui ra.

Đỗ Vũ Thần thấy hắn rời đi, mỗi một không chịu nổi tựa vào lưng ghế.

Hôm nay cả buổi sáng hắn không có làm chuyện đại sự, chỉ nghe những chuyện hắn ta thêm mắm dặm muối, đương nhiên tất cả đều là về Ân Tuyên Mai.

Có lẽ hiện tại bên ngoài đã sớm đồn đãi hắn đối với Ân Tuyên Mai có ý tứ, hoặc là đồn đãi hẳn muốn thăng chức cho Ân Tuyên Mai, có lẽ... Có nhiều “có lẽ” lắm, bất quá bọn họ muốn đoán, thì bọn họ cứ nói cho thoải mái! Dù sao đợi lát nữa bọn họ sẽ chính mắt nhìn thấy một chuyện khiến họ kinh ngạc đến muốn đập vỡ kính mắt, chính là -- hẳn sẽ xuống lầu dẫn Ân Tuyên Mai đi ăn cơm.

Hắn luôn luôn là người dừng cảm theo đuổi mục tiêu, từ lúc nhận định cô người phụ nữ của hắn, hắn liền quyết định sẽ đến công ty bắt đầu hành động, mà sau khi nghe được cô mỗi sáng đều ăn sandwich qua ngày, quyết tâm của hắn lại càng thêm kiên định.

Hắn không biết cô tiết kiệm như thế, dù sao ở cùng cô ba ngày, cô dẫn hắn đi chơi, đi mua quần áo, đi ăn này nọ, mà tất cả nhất định là tiền của cô, nhưng hắn lại không thấy cô nhăn mặt nhăn mày, cho nên khi nghe có người nói cô tiết kiệm quá đáng, hắn quả thực không thể tin được, nhưng điều này

lại không chỉ là lời đồn một phía, tới khi nghe mọi người đồng loạt nói như thế, hẳn cũng không thể không tin, cho nên vì điểm này, hẳn nhất định phải mang cô ra ngoài ăn cơm, cho dù vừa đảm vừa xoa hoặc là phải dùng đến quyền hạn của mình, hẳn cũng sẽ kéo cô đi.

Hiện tại biện pháp tiến đánh bất ngờ, sửa cũ thành chính là một trong những bước tính của hắn, cho dù có phải lời hết kế sách tích tụ trong đầu mình ra để theo đuổi mục tiêu, hẳn cũng nhất định phải chui lọt lòng cô, hẳn thế!

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 5.1

Vừa nghe tiếng chuông vang lên, Ân Tuyên Mai biết đã đến trưa rồi, nhìn các đồng nghiệp tốp năm tốp ba rủ nhau cùng đi ăn cơm trưa, cô có thói quen thủ sẵn sandwich trong bao da của mình, nhưng... Không có, sáng nay lúc cô vội vàng đi làm, đã quên mua 1 cái sandwich, mà ví tiền thì...

Cô mở ví tiền ra, thấy bên trong chỉ còn có hai đồng. Lúc này cô mới nhớ ra tối hôm qua đã đem hết tiền đưa cho mẹ kế, thờ dài, xem ra hiện tại cô chỉ có thể uống hộp sữa cho đỡ đói.

Lấy sữa hộp ra, cô cầm ống hút vào...

“Trưa nay cô chỉ uống một hộp sữa thôi sao?” Im hơi lặng tiếng tiêu sái đến sau lưng cô, Đỗ Vũ Thần trừng mắt nhìn hộp sữa trong tay cô mà hỏi.

Ân Tuyên Mai bị dọa bởi âm thanh đột ngột này, thiếu chút nữa đã làm rớt hộp sữa, cô quay đầu lại nhìn người đang tới, “Anh... anh là ai?”

Cầm Đỗ Vũ Thần dài ra mấy thước, thiếu điều muốn rớt xuống đất, hắn đoán cũng đoán không ra mình sẽ nghe được câu hỏi này của cô -- anh là ai, theo hắn biết thì cô tốt xấu gì cũng đã làm việc ở công ty nửa năm, không thể nào không biết ông chủ là hắn đây?

“Cô thực sự không biết tôi là ai?” Hắn hỏi.

“Ách... Tôi nên biết anh là ai sao?” Ân Tuyên Mai ngờ nghệch hỏi, cô làm việc ở đây nửa năm, mỗi ngày tiếp xúc với không ít khách hàng, nhưng xem như trí nhớ của cô khá tốt đi, cô sẽ không dễ dàng quên vị khách quan trọng nào, mặc dù người đàn ông trước mắt này bộ dạng anh tuấn tiêu sái, nhưng... Cô thì, cô thực sự chưa từng thấy hắn bao giờ nha!

Ông trời của tôi ơi! Đỗ Vũ Thần muốn ngắt ngay tại chỗ, nào có nhân viên nào lại không biết ông chủ của mình? Việc này giống như sống ở nhà người ta nửa năm, lại không biết chủ nhà là ai... Vậy không khỏi rất kì lạ sao! Càng kì quái hơn là còn có người nói cô là trí nhớ siêu cường! A, thật sự là buồn cười chết người!

“Cô thực sự không biết tôi là ai?” Hắn hỏi lại một lần, thấy cô trưng ra biểu cảm mù mịt lắc đầu mấy cái, ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn là, hung hăng hôn cô vài cái, vừa hôn vừa nói cho cô biết thân phận của mình, nhưng hắn không thể làm như vậy, trong mắt hiện lên một tia treu cợt, hắn nói với cô: “Tên tôi là Đỗ Vũ Thần, không biết cô đã từng nghe qua chưa?”

Đỗ Vũ Thần? Di, thế nào lại trùng tên với Vũ Thần vậy? Ngay cả họ cũng giống nhau luôn! Ân Tuyên Mai tò mò đưa mắt đánh giá hắn một chút, bộ dạng thật đúng là có chút giống nhau đó!

Thấy cô vẫn như cũ không có phản ứng kinh hách, Đỗ Vũ Thần biết cô vẫn nghe không hiểu, uống công hắn nói nhiều như vậy, “Nghe nói ông chủ của cô cũng tên là Đỗ Vũ Thần đó!”

“Đúng rồi! Anh làm sao mà biết...” Ân Tuyên Mai vui mừng nói, cô trước kia sao lại không nghĩ tới Vũ Thần có cùng tên họ với ông chủ công ty cô? Trùng tên trùng họ... Cô ngẩng đầu nhìn Đỗ Vũ Thần trước mắt, hắn cũng tên Đỗ Vũ Thần! Ách, thiên hạ không có nhiều người trùng tên trùng họ như vậy, lại luôn là cùng cô tiếp xúc? Hắn sẽ không là...

Đỗ Vũ Thần nhướn mày cười cười với cô.

Trời ạ! Ân Tuyên Mai âm thầm than thở mắng mình ngu ngốc, ngay cả ông chủ cũng không nhận ra, cứ thế này cô nghĩ làm luôn cho rồi.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tổng giám đốc, hôm nay tôi... Hôm nay tôi không đeo kính, cho nên trong khoảng thời gian ngắn mới không nhận ra là anh, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Cô ngàn lần, không, vạn lần khiêm tốn mở miệng.

Đỗ Vũ Thần buồn cười nhìn cô, hắn không hề biết trong vòng nửa ngày có thể làm cho một người cạnh thị nặng đến như vậy, bởi vì theo hắn biết, thị lực của cô còn tốt hơn cả hắn nữa!

“Xin hỏi tổng giám đốc có chuyện gì sao? Những người khác đều đi ra ngoài ăn cơm, đại khái không trở về nhanh như vậy.” Nếu hiện tại biểu hiện tốt một chút, nói không chừng sẽ tìm ra đường sống trong cõi chết, Ân Tuyên Mai nghĩ thầm.

“Giữa trưa cô chỉ uống 1 hộp sữa?” Đỗ Vũ Thần không để ý vấn đề của cô, hai mắt nhìn hộp sữa trên bàn hỏi lại lần 2, đây mới là vấn đề hấn quan tâm nhất.

“Ách... Tôi đã ăn nhiều rồi...” Ân Tuyên Mai nhìn sàn nhà nói suông chứ không làm, nhưng cái bao tử đáng giận lại nhụt chí giờ hai tay biểu tình, hại cô đỏ mặt.

“Xem ra bao tử của cô hình như không quá đồng ý cách nói của cô đó!” Đỗ Vũ Thần buồn cười nói, chuyển giọng điệu, hấn dùng khẩu khí mệnh lệnh nói: “Đi.”

“Cái gì?” Ân Tuyên Mai không hiểu ngẩng đầu hỏi hấn.

“Đi, đi ăn cơm” Đỗ Vũ Thần nói to, rõ ràng với cô.

“Ách, cái gì? Vì sao?” Ân Tuyên Mai mù mịt hỏi, có phải cô nghe lầm không?

“Ăn cơm còn muốn hỏi vì sao?” Đỗ Vũ Thần nhướn mày hỏi.

“Ách, nhưng là vì sao?” Ân Tuyên Mai vẫn là hỏi vì sao.

Đỗ Vũ Thần thờ dài, nhanh chóng ôm cô vào lòng, giữ lấy eo của cô, dẫn cô đi ra cửa lớn của công ty.

Ân Tuyên Mai chỉ có thể tùy ý để hấn kéo mình đi, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, khi cô đã lấy lại tinh thần, thì cô đã ngồi ở trên xe của hấn, mà xe đã bắt đầu khởi động chạy.

Trùng mắt nhìn hấn, cô đến bây giờ còn không hiểu chính mình vì sao lại ngồi ở trên xe hấn, mà hấn lại vì sao lại đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, thậm chí dẫn cô đi ăn cơm! Đây quả thực là chuyện lạ, bởi vì mặc dù cô chưa từng thấy heo đi đường nhưng đã ăn thịt heo, sớm nghe rằng tổng giám đốc là không gần phụ nữ, mặt không đổi sắc, cuồng làm công việc, máu lạnh vô tình...

Nhưng mà nếu đúng như lời đồn thì, hiện tại vì sao cô lại ngồi ở trên xe này? Hấn rốt cuộc có mục đích gì? Hấn rốt cuộc muốn làm cái gì? Chẳng lẽ là vì trừng phạt lúc này cô vô tình thất lễ, mà muốn dẫn cô đi ăn cơm -- muốn hạ độc cô chết luôn?!

Nghĩ vậy, Ân Tuyên Mai liền dựa thân mình trên cửa xe, mở lớn hai mắt trưng ra bộ mặt phòng vệ.

Đỗ Vũ Thần nhìn cô một cái, vì phản ứng kỳ quái của cô mà cảm thấy buồn cười, nhưng hấn không cười, đỗ xe ở ven đường, “Xuống xe!” Hấn đầu không chuyển, mắt không liếc nói, cũng không chờ cô kịp phản ứng liền xuống xe.

Thấy hấn xuống xe, Ân Tuyên Mai mới thu hồi ánh mắt phòng ngự của mình mà bắt đầu chú ý bốn phía, dĩ? Đây là chỗ nào?

Thấy cô vẫn cứ ngây ra như phỗng ngồi ở trong xe, Đỗ Vũ Thần vòng qua xe đi về đầu kia thay cô mở cửa xe, “Xuống xe!”

Biểu cảm phòng ngự lại lần nữa xuất hiện trên mặt Ân Tuyên Mai, giống như trốn tránh ôn dịch, cô lúc này chăm chú nhìn về chỗ tay lái, sau đó ánh mắt hoảng hốt nhìn nhất cử nhất động của hấn.

Đỗ Vũ Thần buồn cười vì động tác trẻ con này của cô, hấn nói: “Tôi có ba đầu sáu tay, hay là nhìn giống yêu ma quỷ quái?”

“Có ý gì?” Ân Tuyên Mai không hiểu, nhìn ngơ tư đường khắp nơi đều náo nhiệt, hấn hấn là không đến mức sẽ độc chết cô ở nơi có đông người như vậy chứ! Cô nghĩ thầm.

“Bằng không cô vì sao vừa thấy tôi mở cửa xe, liền nhích qua bên kia?” Đỗ Vũ Thần chỉ vào vị trí tay lái nói.

“Ách... Tôi có thói quen xuống xe bên trái.” Ân Tuyên Mai nói quanh co, vội vàng mở cửa xuống xe bên này.

“Nga, là như thế này à!” Đỗ Vũ Thần cười như không cười gật đầu nói.

Nhìn về mặt của hấn, Ân Tuyên Mai thật sự muốn tìm một cái lỗ chui vào, lí do gì không lấy, cố tình lại lấy cái lý do ngu như vậy, ai sẽ tin? Cô thật sự là kẻ ngốc!

Một chiếc Porsche màu bạc đỗ trước quán ăn vặt đã quá đẹp mắt, lại còn thấy một đôi tuấn nam mỹ nữ xuống xe đi vào quán liền thu hút đông người vào quán hơn, đây quả thực là không thể tưởng tượng! Trong quán, sau khi ông chủ sùng sốt một lúc lâu, liền nhanh chóng khôi phục, vội vàng trưng ra khuôn mặt tươi cười nghênh tiền thân tài.

Đỗ Vũ Thần không để ý thái độ của cô, ôm cô đi vào trong tiệm, càng không hỏi ý cô liền kêu hai phần mì xào thịt bò có dưa cải, sau đó không nói tiếng nào, hấn bắt đầu nhìn chăm chú cô ngồi ở đối diện.

Ân Tuyên Mai thấy lúng túng trước cái nhìn của hấn, cô không biết vì sao lại có cảm giác quen thuộc với hấn, loại cảm giác này thực kỳ diệu, thực nóng bỏng, thực hạn chế, hơn nữa cảm giác khiến cô không rét mà run -- không phải vì hấn, mà là vì chính mình.

Sau một lúc lâu, mì phở đưa tới, Đỗ Vũ Thần không nhìn cô nữa, ngược lại vui đầu ăn như quỷ chết đói ba ngày ba đêm.

Cô có chút nghỉ ngơi không hiểu ra sao, vốn là cô định uống hộp sữa cho qua bữa trưa, không nghĩ tới bây giờ lại xuất hiện một đồng mỳ vị chào đón cô, nuột nước miếng, cô muốn ăn, rất muốn ăn, nhưng không dám động đến thìa hay đũa, bởi vì còn chưa biết đồng thức ăn này có phải ở hiện thực không, kêu cô thế nào nuốt trôi được đây? Theo cô nghĩ, làm không tốt thì ông chủ phải ban “chết” cho cô chứ, còn bày ra tiệc Hồng Môn Yến này thì cô quả thực ăn không tiêu.

“Xin hỏi tổng giám đốc có chuyện gì xin nói rõ?” Ân Tuyên Mai không kiên ngạo không siểm nịnh hỏi.

Đỗ Vũ Thần ngẩng đầu, ánh mắt nhìn từ mặt xuống tới đồ ăn trên bàn, nhú mày, hần chỉ nói một câu, “Mau ăn!”

“Nhưng là.....” Ân Tuyên Mai vốn định phát huy tinh thần ham học hỏi bám riết không tha của mình, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén dọa người của hần, cô sợ tới mức muốn nhanh chóng nuốt hết thức ăn vào bụng, thuận theo cúi đầu ăn mỳ.

Đây gọi là người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, về sau tiền com của cô còn phải dựa vào hần nha! Cho nên cô bây giờ vẫn cứ ăn trước, nói ít một câu thì hơn.

* * *

Ân Tuyên Mai sớm nên biết đến đạo lý có lần một thì phải có lần hai, có lần hai chắc chắn không tránh khỏi có lần ba...

Từ lần đầu tiên đột ngột bị hần mang ra ngoài ăn cơm trưa, lại không hiểu vì sao bị đuổi về, hần nhưng lại bắt đầu độc tài chiếm lấy thời gian nghỉ trưa của cô, cho nên mỗi ngày cô chỉ cần vừa nghe đến thanh âm của hần, liền biết đã đến giờ nghỉ trưa.

Lúc mới bắt đầu, cô kiêng kị chuyện hần là ông chủ, cho rằng hần có việc gì đó khó nói, nhưng một tuần qua, hần mỗi ngày trừ bỏ mang cô đi ăn cơm, căn bản không nói cái gì với cô, hần rốt cuộc muốn gì? Chẳng lẽ đúng như lời của đám đồng nghiệp kia, hần muốn theo đuổi cô?

Đường đường là ông chủ của xí nghiệp Thánh Đường lại muốn theo đuổi cô? Chuyện này vốn không thể nào! Cô không người thân thích lại không có gia cảnh, có chăng chỉ là khuôn mặt này thôi, nhưng quanh người hần nhiều cô gái còn đẹp hơn cô gấp trăm ngàn lần, hần vì sao sẽ tìm tới cô? Thực sự không hiểu nha! Chẳng lẽ hần thích dáng người cô, nhưng chẳng phải người ta đều nói “ngực to óc trái nhỏ” sao? Hay là hần căn bản chính là coi trọng sự “ngốc nghếch” của cô...

Haizz, suy nghĩ lý do gì nữa chứ! Minh thế nào lại ngu ngốc đứng đây miên man suy nghĩ? Thật là có tổ chất của bệnh thần kinh! “Tiểu Mai, cậu có nghe tin tức kia chứ?” Lúc này đồng nghiệp Lâm Vĩ Chân đột nhiên lại gần nhỏ giọng hỏi cô.

“Tin tức gì?” Ân Tuyên Mai quay đầu lại cũng nhỏ giọng hỏi cô.

Khi đi làm, luôn luôn nghiêm cấm nói chuyện lớn tiếng, nhưng nếu “boss” không chú ý tới hoặc không xuất hiện, các cô đều sẽ bất chấp luật lệ mà bàn tán xôn xao, có lẽ đây có thể xem là một dạng biểu tình nho nhỏ đi!

“Nghe nói thư ký Trương muốn kết hôn nên từ chức, mà chức thư ký sẽ được tuyển chọn từ nhân viên trong công ty đó!” Lâm Vĩ Chân làm bộ thần bí nói.

“Vậy sao!” Ân Tuyên Mai không hiểu, việc này có thể xem là tin tức hệ trọng sao? Đáng để ngạc nhiên như thế sao?

“Gi vậy? Cậu không biết là tiền lương của thư ký sẽ nhiều hơn gấp mấy lần so với những nhân viên bình thường như tụi mình sao? Nếu cậu muốn làm thư ký của tổng giám đốc, buổi tối cậu không cần phải kiếm thêm việc làm nữa, cậu có biết hay không?” Lâm Vĩ Chân liếc nhìn cô một cái, phân tích cái lợi và cái hại cho cô nghe.

“Nhưng cho dù mình có muốn thì cũng không thể nào đâu! Chỉ với bằng cấp của mình chỉ là bằng bỏ túc ban đêm, tiếng Anh nói hay viết đều không được tốt lắm, nếu mình cứ muốn đảm nhận cái chức vị kia, vốn là nghĩ bằng đầu gối cũng biết là không thể. Cậu nghĩ cấp trên có thể thăng chức cho mình lên làm thư ký tổng giám đốc được sao?” Ân Tuyên Mai nhú mày nói, vừa nghe đến tiền lương cao cô cả người liền rục rịch, nhưng là cô biết mình biết ta, cô biết đây là vượt tầm với, là mộng tưởng.

“Ai yô, cậu đừng thành thật như vậy được không? Có ai sinh ra mà cái gì cũng biết hết đâu? Chỉ cần học thôi! Học không phải sẽ biết sao? Cậu lo lắng cái gì? Hơn nữa với tình huống hiện tại, mình cam đoan chỉ cần cậu muốn, chức thư ký tuyệt đối là của cậu, nó chạy không thoát được đâu.” Lâm Vĩ Chân bày ra vẻ mặt tin tưởng mười phần nói với cô.

“Vì sao?” Tuyên Mai không hiểu.

“Thật không biết là cậu ngây thơ hay ngốc nghếch nữa?” Lâm Vĩ Chân vô lực lắc đầu nói, “Cậu nhắm lại xem, tổng giám đốc mỗi ngày đúng giờ xuất hiện trước mặt cậu đưa cậu đi ăn cơm trưa, điểm này chứng tỏ hần có mưu tính với cậu, giờ cứ mặc kệ mấy cái thuyết âm mưu của hần đi, cậu đích thực rất đặc biệt với hần, vậy sao cậu không nhân cơ hội này nói hần về chuyện thư ký đi?”

“Thế này không tốt đâu!” Ân Tuyên Mai cau mày nói.

“Ai nha, không có gì không tốt a! Dù sao tục ngữ đã nói ‘Người không vì mình, trời tru đất diệt’, cậu thì sợ gì? Huống chi mình cũng không phải kêu cậu đi giết người phóng hỏa, cậu còn lo gì nữa?”

“Nhưng mà mình...” Ân Tuyên Mai vẫn là do dự, nói thật, kêu cô làm loại chuyện ngồi chơi mà hưởng như vậy, cô thật là làm không được nha!

“Không cần ‘Nhưng mà’ a! Cậu chỉ cần nghĩ đến tiền, tiền, tiền, như vậy mọi chuyện không phải oke sao?”

“Nhưng là mình.....” Ân Tuyên Mai vẫn là có chút lúng túng.

“Quên đi, tùy cậu a! Dù sao đây cũng không phải chuyện của mình.....” Trùng mắt nhìn cô một cái, Lâm Vĩ Chân bày ra bộ mặt ‘trẻ con không thể dạy được’.

“Vây..... Minh..... Minh thử xem sao.” Nao núng nhìn cô một cái, Ân Tuyên Mai áp a áp ứng nói.

“Tốt lắm” Lâm Vĩ Chân vui mừng nói, “Hôm nay giữa trưa cậu nhớ nói đó, nhưng nhớ đừng có thể hiện là cái gì cũng biết, cũng đừng dùng ngôn ngữ uyển chuyển hàm xúc mà nói quanh co, nếu không sẽ phản tác dụng, cậu phải nhớ kỹ.” Cô giống như chuyên gia tư vấn dạy cách hành xử cho Tuyên Mai.

“Ân..... Được..... Minh biết rồi.....” Ân Tuyên Mai vâng vâng dạ dạ đáp lời, vốn là nghe tai này lọt khe tai kia, bởi vì trong lòng cô còn đang phân vân có nên làm hay không.

“Vây mình chúc cậu mã đáo thành công. Ách, mình muốn đi ăn cơm, tổng giám đốc cũng nên đến.....” Lâm Vĩ Chân ngẩng đầu nhìn một cái, “Haizz, thật đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!” Cô hếch cằm về phía bên kia nói.

Ân Tuyên Mai nhìn về hướng ấy, quả nhiên thấy Đỗ Vũ Thần đang đi tới chỗ cô.

“Minh đây phải đi rồi, buổi chiều nghe câu bấm báo tin tốt lành!” Lâm Vĩ Chân vẫy tay chào, cùng với đồng nghiệp đi ra.

“Đi nha?” Đỗ Vũ Thần nhìn cô một lát, nhẹ nhàng hỏi cô một câu, lại không đợi cô trả lời, thẳng thừng ôm eo cô đi ra ngoài.

Ân Tuyên Mai nhú mày, nhẹ nghiêng đầu nhìn Đỗ Vũ Thần, hần chính là như vậy, ngôn từ lạnh lùng, hành vi có chút thân thiết cũng không quy củ, như vậy cô vĩnh viễn không đoán ra tâm ý của hắn.

Ai, ông chủ làm ra hành vi quái dị này là muốn như thế nào?

Ân Tuyên Mai trong lòng hỗn loạn, sự tình làm sao có thể biến thành như vậy? Có phải hay không cô nghe lầm? Nuốt nước miếng một cái, cô lúng ta lúng túng mở miệng hỏi: “Anh nói cái gì? Có thể nói lại lần nữa không?”

“Chiều nay cô nói chuyện với vị tiểu thư lần trước, sáng mai đến văn phòng tôi báo danh, tôi kêu thư ký Trương bàn giao công việc cho cô.” Đỗ Vũ Thần hếch mày nhẹ nhàng nói lại lần nữa.

“Vì sao?” Đây là phản ứng bình thường, nhưng mới vừa nói xong, Ân Tuyên Mai hận không thể cắn đứt đầu lưỡi chính mình, bởi vì tục ngữ nói: “Làm người không nên nghi ngờ vận may của mình, bằng không.....”

“Thế nào? Cô không muốn sao? Tôi đây tìm người khác cho rồi.” Đỗ Vũ Thần hếch một bên mày nói.

Nhìn đi! Lập tức linh nghiệm, “Không có, không có, chính là có chút tò mò mà thôi.” Ân Tuyên Mai vội vàng giải thích.

“Cô cho rằng mấy ngày nay sao tôi lại mời cô ăn cơm?” Hắn hỏi lại.

Một câu này nói đánh tan mọi nghi ngờ trong lòng Ân Tuyên Mai, thì ra hắn mời cô ăn cơm trưa chỉ muốn xem xét cô có phù hợp chức vị thư ký mới không, mà không phải muốn theo đuổi cô nha! Thật là, sao không nói sớm một chút, hại cô cả ngày tâm thần không yên, miên man suy nghĩ.

“Cám ơn tổng giám đốc thương thức, tuy rằng tôi không thể cam đoan mình sẽ làm rất tốt công việc này, nhưng tôi nhất định sẽ cố gắng.” Ân Tuyên Mai tươi cười rạng rỡ nói, cô thực sự rất vui vì hắn công nhận thực lực của cô mà thăng chức cho, thực sự rất phấn khích.

“Hoan nghênh gia nhập chiến trường của tôi.” Đỗ Vũ Thần cười nói, sau đó giơ ly rượu trên mặt bàn kính cô 1 ly, “Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Đôi mắt thâm thúy của hắn chợt lóe sáng, phản chiếu trên ly rượu.

“Cám ơn.” Cô tươi cười đáp lễ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Người Yêu Biến Hình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.